

Új Város

LOPPIANO
40 ÉVE

Hegyre épült város

Az első állandó Máriapoli

KÖZELRŐL ÉRINTVE

Az Új Város újságot olvasva sohasem gondoltunk arra, hogy az „Előttünk jártak” oldal minket is egy napon közelről fog érinteni.

2004. januárjában költözött el második gyermekünk, az öt hónapos Bulcsú a mennysországba. Azóta három éves kislányunk, Réka érzékenyebb lett mások szenvedéseire, fájdalmára. Egy napon hallott egy kisfiúról, aki kórházba került, mert nagyon beteg lett. Este beszélgettünk arról, hogy a doktor nénik, doktor bácsik csak Isten segítségével tudnak bárkit is meggyógyítani. Azóta minden este imádkozik ezért az idegen kisfiúért.

Pár nap múlva észrevette egy ismerős édesanya kezén, hogy beteg. (Egy ízületi betegségről van szó, ami elég súlyos, és nem igazán gyógyítható.) Érte is rögtön elkezdt imádkozni, majd megkérdezte másnap reggel, beteg-e még. Mondtuk, hogy igen, neki sajnos folyamatosan fáj a keze, lába, és nem biztos, hogy meg fog gyógyulni. Délben újra rákérdezett, majd este is megkérdezte: „Még most is fáj? Még mindig?” Innentől kezdve azt kérte a Jóisten-től, vagy gyógyítsa meg, vagy adjon neki erőt, hogy tudjon mosolyogni. Kitartóan imádkozik érte azóta is, minden este. Megemléttük ezt az édesanyának, Fanninak is. Pár héttel később valaki érdeklődött az egészsége felől, mire ő így válaszolt: „Amióta Réka imádkozik értem, sokkal jobban vagyok!”

Fehérvári Balázs és Rita
– Budapest

KÖZELRŐL ÉRINTVE

Ismerek egy nénit, székhez köti a betegség, és egyedül lakik. A szobája ablakai a szemközti házra néznek, ami nem valami felemelő látvány. Néha a szomszédai érdeklődve benéznek hozzá. Amikor legutóbb

meglátogatta egyikük, egy nem megszokott helyen ült az ablak leges-legsarkában és kifelé nézett. Felfedezte, hogy abból az egy zsebkendőnyi sarokból láthatja a budai hegyeket, mégpedig végig-végig a legszebb panorámát.

Boldognak látszott. Én pedig tele lettem kérdésekkel. Képes vagyok-e elfogadni azt, ami nehéz? Rányitom-e az ajtót a melletttem élőkre? Ha nem viszonzák, akkor is szeretni akarok? Amikor nem látom értelmét – akkor is szeretek-e?

Örülök ezeknek a kérdéseknek. Örülök, hogy mindezt itt megoszthatom. Hogy másokkal, mindenkivel közös lehet az életbe vetett hitünk. Hogy összefogva itt a Földön, megvalósuljon az Ég elgondolása a világról.

Horváth Viktória – Budapest

SZLOVÁKOK ÉS MAGYAROK

Nehéz napom volt. A szlovák nyelvőről hazafele menet a villamoson csak álltam, a

gondolataimba merülve. Az járt a fejemben, amit nemrég tudtam meg. Egy szlovák és egy magyar barátom egy félreértés miatt összeveszett... A helyzet reménytelennek látszott. Hát nem volt elég? Minket szlovákokat és magyarokat semmi sem békít meg egymással? Idegennek, tehetetlennek és feleslegesnek éreztem magam a városban, ahol éltem és amit szeretek.

Aztán egy anyuka állt meg mellettem, babakocsit tolvá maga előtt. Megkért, hogy segítsen le a villamosról. Hangja tiszta volt és határozott – mint azoké, akik szívesen adnak és nem félnek kérni sem. A megállóba érve a lépcsőre léptem, hogy segítsen a babakocsit, csak fél kézzel fogta meg az alját, mert a másik kezében táskája volt. Az anyuka mondott valamit, de csak akkor értettem meg, mikor már visszaszálltam a villamosra: Figyelmeztetett, hogy vigyázzak mert nehéz.

Melegség töltötte el a szívemet és nehéz gondolataim helyére szinte befurakodott egy meggyőződés: a szeretet összeköt.

Ádám Attila – Pozsony

KATASZTRÓFA DÉLKELET-ÁZSIÁBAN

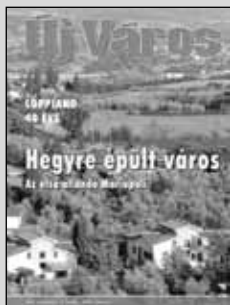
A Fokolare Mozgalom évtizedek óta jelen van ezekben az országokban, tagjai közvetlen közelből tapasztalják meg az ottani ínséget. Ezért más szervezetekkel együttműködésben világszerte gyűjteni kezdtek a érintett országok részére.

Főlapjánlásokat e célra az Új Város Alapítvány számláján gyűjtjük.

Számlaszám: (OTP) 11705008-20430643

A befizetésekre kérjük ráirni: „támogatás” és adókedvezményes.

Árván maradt gyerekek távörökbefogadása:
ujcsaladok@fokolare.hu

Új Város

Közéleti kiadvány ISSN 0865-0829

A Fokolare Mozgalom lapja (www.fokolare.hu)

Kiadja: Új Város Alapítvány 1163 Budapest, Galgahévíz u. 45. Számlaszám: 11705008-20434836

Felelős kiadó: Tóth Ilona

Szerkesztőségi cím: 1163 Budapest, Kisterenyé u. 54.

Telefon: 328-0785. Fax: 403-5400. E-mail: ujvaros@fokolare.hu.

Felelős szerkesztő: Bartus Sándor

Munkatársak: Aranyi Krisztina, dr. Bakacsi Viktória, Fábrián Zsuzsa, Fábri Andzsej, dr. Ferentzi Éva, id. Frivaldszky János, Frivaldszky Márk, Himmer László, Hortoványi Emőke, Horváth Viktória, dr. Kiss Imre, Maucha Kristóf, Körmendy Klára, Nyitrai Eleonóra, dr. Óvári László, Rieih Zsuzsanna, Sudár Balázs, Smohai Ferenc, Slipkovits Gábor, Tóth Judit, Tóth Pál, Varga Krisztina, Vizsolyi László

Grafikai szerkesztő: Himmer László

Nyomatás: Kapitális Kft. Debrecen. Felelős vezető: Kapusi József.

TESTVÉRLAPJAINK: Olaszország: **Citta Nuova (CN)**. Amerikai Egyesült Államok: **Living City**. Argentína: **Ciudad nueva**. Ausztrália: **New City**. Belgium: **Nieuwe Stad**. Brazília: **Cidade Nova**. Bulgária: **Nov Svjat**. Cseh Köztársaság: **Nove mesto**. Dánia: **Ny Stad**. Franciaország: **Nouvelle Cité**. Fülöp-szigetek: **New City**. Hollandia: **Nieuwe Stad**. Horvátország: **Novi Svijet**. Japán: **Uno**. Kanada: **Nouvelle Cité**. Kenya: **New City-Nouvelle Cité**. Kína: **San Sing**. Kolumbia: **Ciudad Nueva**. Korea: **Cumul**. Lengyelország: **Nove Miasto**. Libanon: **Cité Nouvelle**. Litvánia: **Naujasius Miestas**. Nagy-Britannia: **New City**. Németország: **Neue Stadt**. Pakisztán: **Hayat**. Portugália: **Cidade nova**. Románia: **Oraş Nou**. Spanyolország: **Ciudad Nueva**. Svédország: **Enad Värld**. Szlovákia: **Nové mesto**. Szlovénia: **Novi svet**. Uruguay: **Ciudad Nueva**. Venezuela: **Ciudad Nueva**.

Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap üzletág
Előfizethető a Kiadónál
Éves előfizetési díj 2005-re: **3600 Ft**.

- Az Élet igéje*
- 4** **Megsemmisülni szeretetből**
- Európa*
- 6** **Az elveszett világ**
- Fokoláre*
- 8** **Loppiano**
- Egyház*
- 11** **Eucharisztia, a küldetés ajándéka**
- Előttünk jártak*
- 12** **Harminchárom évesen**
- Kultúra*
- 14** **Fémme dermedt szikrák**
- Média*
- 16** **NetOne és információ**
- Családi műhely*
- 18** **Mindennek megvan a maga ideje**
- Fiatalok*
- 20** **Mit jelent dönteni?**
- Az életből merítve*
- 23** **Más szemüvegen át**
- Megkérdeztük*
- 25** **Meglátni, ha csak villanásnyira...**
- 26** **Lelki intelligencia**
- 26** **Dialogus és egyház**

Vízolyi László

A SZÜKSÉG SEGÍTENI TANÍT

Vannak, akik a cunamit Isten büntetésének tartják, mások pedig a leírhatatlan szenvedések hatására a Földet bejáró „szeretet szökőárról” beszélnek.

Nehéz felfognunk a túlélők százezreinek lelki megrázkódtatását, akik legközelebbi családtagjaikat, szeretett rokonaikat, barátait és ismerőseiket veszítették el, és mindazt, ami korábban biztonságot jelentett számukra. Néhány perc tragédia, melynek – ha a világ folyamatosan segíteni fog – csak az anyagi helyreállítása legalább egy évtizedet vesz majd igénybe. Halottak, ötmillió hajléktalan, sebesültek, több tízezer árva gyerek... Mindez a világ egyik legszegényebb régiójában, ahol a szökőár sújtotta országok a föld gazdag országainak „tartoznak”.

A tudósok arra figyelmeztetnek, hogy a pusztítás nem lett volna ilyen katasztrofális kimenetelű, ha az ember tiszteletben tartotta volna a természetet, és rövidlátó anyagi haszonszerzés reményében nem pusztította volna ki a tengerpart természetes védőrendszerét. A természet és ember közötti harmónia, Indonézia tizenhétezer szigetének némelyikén azonban a mai napig fennmaradt az őslakosság körében. Ahogy az állatok, ők is érzékelték a veszélyt és tudtak védekezni. Hallhattunk olyan történetet is, ahol kisiskolás több száz ember életét meg tudta menteni, mert az iskolában röviddel előtte a szökőárról tanult. Ezek a történetek azonban sajnos nem változtatnak azon, hogy az ember minden tudományos haladás ellenére, kiszolgáltatott a természet erőivel szemben.

A határtalan szenvedés előtt leomlott sok, az embereket elválasztó válaszfal. A gazdagok és szegények, nyelvtől, vallástól függetlenül hirtelen váltva segítettek egymást. Az amerikai katonák, akiket a térség muzulmán lakosságából sokan első számú ellenségnek tartanak, most óriási, egyébként hadi célokra készült apparátusukat mozgásba hozták, és élelmiszerrel, ivóvízzel és gyógyszerrel látták el a muzulmán lakosságot. A muzulmán fundamentalista csoportok tagjai, akik korábban misszionáriusokat öltek, katolikus iskolákat gyújtogattak és templomokra támadtak, tisztelettel tekintenek a keresztényekre, akik eltemették a halottakat, ellátják a sebesülteket, vigasztalják a gyerekeket és befogadják a hajléktalanokat. Muzulmán, hindu, keresztény templomok nyíltak meg vallási megkülönböztetés nélkül a rászorulóknak ellátására. Colombo érseke, Oswald Gomis egyházmegyéjében, az egyébként nem nagy létszámú katolikus közösség egyedül 150 ezer hajléktalant szállásolt el.

Egy szemtanú beszámolt arról a végtelen tehetetlenségről, amit a mozdulatlan gyermekholttesteket látva átélt. Szerette volna legalább egy napra, egy órára, egy percre ismét életre kelteni őket. Valami hasonló lehet a pokol végtelen gyötrelme, ahol hiábavaló minden erőfeszítés, nincs mód az újrakezdésre, nincs lehetőség többé a szeretetre. Schönborn bíboros, Bécs érseke, aki azonnal a helyszínre utazott, talán szintén valami hasonlót élhetett át, mert hazatérve így fogalmazott: „A szükség nemcsak imádkozni, de segíteni is megtanít”.

MEGSEMMISÜLNI SZERETETBŐL

Chiara Lubich

Az egyház Nagyböjtből arra emlékeztet, hogy életünk a Húsvét felé halad, amikor halála és feltámadása által Jézus elvezet minket az igazi életbe, az Istennel való találkozásra. Olyan út ez, amelynek megvannak a nehézségei és a próbatételei; hasonlít a sivatagi utakhoz.

A sivatagban történt ugyanis, hogy Izrael népe – miközben az ígért földjére tartott – rövid időre elhagyta Istenét, és imádni kezdett egy aranyborjút.

Jézus is végigjárta a sivatagi utat. Őt is megkísértette a Sátán, hogy a sikert és a hatalmat imádjá. Am Ő erélyesen véget vetett a gonosz minden hízelkedésének, és hátróztatott az Egyetlen Jó felé fordult:

A zsidó néphez és Jézushoz hasonlóan, a hétköznapiakban minket is ér az a kísértés, hogy a könnyebbik megoldást válasszuk. A kísértések arra ösztönöznek, hogy saját örömünket keressük, és hogy a legfontosabbnak a hatékonyságot, a szépséget, a szórakozást, a birtoklást vagy a hatalmat tartjuk. Bár ezek önmagukban pozitív dolgok, gyakran abszolutizálják őket, a társadalom pedig sokszor valódi bálványt farag belőlük.

Amikor nem ismerjük el Istent, és nem Őt imádjuk, menthetetlenül más „istenek” lépnek a helyébe: újra teret nyer az asztrológia vagy a mágia...

Jézus arra emlékeztet, hogy nem ezeknek a múló dolgoknak a keresésében teljesedik ki létünk. Sokkal inkább abban, hogy Isten elé állunk, akitől minden születik, és annak ismerjük el, aki Ő valóban: Teremtőnek, a történelem Urának, mindenünknek: Istennek!

Ha ott fenn az Égben, ahová tartunk, szüntelenül imádni fogjuk Őt, miért ne kezdhettünk el már most az Ő imádságát?

Időnként erős vágy ébred bennünk, hogy imádjuk Őt, hogy magasztaljuk szívünk mélyén, a tabernákulum csendjében vagy az Eukarisztiát ünneplők körében.

De mit jelent „imádni” Istent?

Olyan cselekedetet, ami csak Őt illeti meg. Imádni azt jelenti, hogy azt mondjuk Istennek: „Te vagy a minden”.

Horacio Conde

Más szóval: „az vagy, aki vagy”, én pedig végtelemül kiváltságos vagyok, hogy ezt felismerhettem.

Imádni azt jelenti, hogy hozzáfűzzük még: „én semmi vagyok”; és ezt nemcsak szavakkal mondjuk ki. Ahhoz, hogy imádjuk Istent, semmivé kell válnunk, hogy Ő győzedelmeskedjen bennünk és a világban. Ezzel pedig együtt jár, hogy ledöntjük folytonosan a hamis bálványokat, amiket életünk során hajlamosak vagyunk teremteni magunknak.

Van egy biztos út, hogy eljussunk annak megvallásához, hogy mi semmik vagyunk, és Isten a minden. Hogy megsemmisítsük gondolatainkat, ahhoz ugyanis nem kell másra gondolnunk, csak Istenre, és magunkévá kell tenni az Ő gondolatait, melyeket az evangéliumban nyilatkoztatott ki.

Ahhoz, hogy megsemmisítsük akaratunkat, nem kell mást cselekednünk, mint megtenni az Ő akaratát, amit megmutat nekünk a jelen pillanat. Ahhoz, hogy megsemmisítsük rendetlen érzéseinket, elég, ha az iránta való szeretet van a szívünkben, és szeretjük felebarátainkat, megosztva velük vágyaikat, gyötrelmeiket, problémáikat, örömeiket.

Ha mindig „szeretet” vagyunk, akkor – anélkül, hogy észrevennénk – nem létezőnk a magunk számára. És mivel semmiségünket éljük, létünkkel aláhúzzuk Isten felsőbbbőségét, azt,

hogy Ő a minden. Ezzel nyitottá válunk Isten igazi imádságára.

Sok évvel ezelőtt felfedeztük, hogy Istent imádni azt jelenti, hogy hirdetjük az Ő mindenségét és a mi semmiségünket. Egy dalt is írtunk erről: „Ha az égen kihunynak a csillagok / ha minden nap lenyugszik / ha a tenger hulláma elcsitul, és nem támad fel újra / mindez a te dicsőségedre történik. / A teremtett világ Neked dalol: / Te vagy a minden. / És az összes teremtmény ezt mondja magában: / semmi vagyok!”

Szeretetből való megsemmisülésünk eredménye az lett, hogy a semminket betöltötte a Minden: Isten, aki belépett a szívünkbe.

Sok évvel ezelőtt felfedeztük, hogy Istent imádni azt jelenti, hogy hirdetjük az Ő mindenségét és a mi semmiségünket. Egy dalt is írtunk erről: „Ha az égen kihunynak a csillagok / ha minden nap lenyugszik / ha a tenger hulláma elcsitul, és nem támad fel újra / mindez a te dicsőségedre történik. / A teremtett világ Neked dalol: / Te vagy a minden. / És az összes teremtmény ezt mondja magában: / semmi vagyok!”

Szeretetből való megsemmisülésünk eredménye az lett, hogy a semminket betöltötte a Minden: Isten, aki belépett a szívünkbe.

**„Uradat, Istenedet
imádd,
és csak neki szolgálj!”
(Mt 4,10)**

FELMONDOTT SZERZŐDÉS

A mexikói El Diamante városkában található egy kis műhely, ahol többek között kulcstartókat is készítenek. Éppen olyan időszakot élünk, amikor kevés volt a munka. Minden reggel kértük a mennyei Atyát, hogy találjon nekünk vevőket.

Egy fiatal meglátogatta a városkát és igen belesüllyedt. Az egyik legnagyobb filmgyártó cég, a Twentieth Century Fox, latin-amerikai marketing igazgatójával meg is beszélt egy időpontot. A boldogságtól a hetedik mennyországban voltunk.

Amikor találkoztunk az igazgatóval, bemutatuk neki termékeinket, és rögtön megrendelt több ezer kulcstartót, hogy szétossza az egyik film premierjén. Beszélgettünk vele határidőkről, árakról stb., és más jellegű munkákat is ígért a jövőben.

Már láttuk, hogy kéthavi fizetésünk biztosítva van, de mielőtt aláírtuk volna a szerződést, megkértem, hogy mondja el, mi a film témája. Pár szó

elég volt ahhoz, hogy megértsem, ellenkezik elveinkkel, és ezért felmondtam a szerződést.

Az igazgató nem akarta elhinni az egészet, és erősködött. Nem tudta elképzelni, hogyan lehet egy ekkora üzletet visszautasítani. Közben erősen munkálkodtak bennem ezek a szavak: „Keressétek először Isten Országát és annak igazságosságát, és minden mást megkaptok.” (Mt 6,33).

Amikor visszatértünk a városkába, elmeséltük a többieknek, hogy mi is történt. Boldogok voltak, mert következetesen viselkedtünk, akkor is, ha tudták, hogy mindenki számára nagy erőfeszítést jelent majd a megélhetés.

De Isten válasza nem váratott magára sokáig. Másnap reggel csengett a telefon, és egy egész évre szóló munkát ajánlottak fel. Gyermekpótlókra kell nyomtatni, s úgy, hogy mi találhatjuk ki a rajzokat.

T. C. – Mexikó

SEGÍTENI EGY NÉLKÜLÖZŐN

Délután csöngetnek. Kinézek: egy hajléktalan kéregető. „Egy meleg levesre valót kérnék” – így szól szegény. Ott van benne Jézus – gondolom, és máris behívom. Melegítem a májgombóclevest, asztalhoz ültetem és eszik. Nagyon ízlik neki. Megkérdezem: székelykáposztát is adhatok? Boldogan elfogadja. Közben beszélgetek vele. Négy gyermeke van. Elvált. Most a temetőben lakik. Gyermekei nem tudják eltartani négyen sem apjukat. Csomagolok neki vacsorára kenyeret és szalonnát. Mikor evett, megkérdezi: tudnék-e neki egy cigarettára valót adni? Sajnos az nagyon drága, én sem veszek cigarettát. De azért adok neki pár forintot, ami a zsebemben van.

Örülök, hogy szerethettem, és segíteni tudtam fontolgatás nélkül egy nélkülözőn. Hiszen: „Amit egynek tesztek a legkisebbek közül...”.

Egy másik nélkülözőnek, aki a közösségünkől való, odaajándékoztam két szép, meleg, gyapjú pulóveremet, mert nagyon fázott.

Megtapasztaltam, hogy mindig adhatunk másoknak egy mosolyt, egy ölelést, köszönetet, dicséretet, meleg, barátságos szavakat a Szentlélek segítsége által, Jézus lelke által.

Livia

AZ ELVESZETT VILÁG

Mészáros-Komáromy Márk jelenleg a Nyugat-Magyarországi Egyetem erdőmérnöki karán tanul Sopronban. Sapszon János az ELTE geográfus szakán harmadéves. Már többször utaztak ketten különböző európai országokba, Lengyelországtól Horvátországon át Romániáig. Ezen a nyáron újabb izgalmas útra vállalkoztak: ezúttal Albániát, Európa egyik legkevésbé fejlett államát célozták meg, egy olyan országot, ami még nem csatlakozott az Európai Unióhoz.

Tóth Judit

– Mi volt az indítéka, hogy éppen Albániába menjete?

– „Úgy éreztük, hogy ebben az elmaradott világban rálelhetünk még olyan értékekre, amiket a gazdagabb, fejlettebb országokban már hiába keresnénk.” De lépünk egyet hátra az időben.

„Az utazás előtti hónapban, Rómában voltam egy fiataloknak szervezett találkozón, ahol szociális munkát végeztünk, délután pedig közös programokon vettünk részt. A szervezők meghívták a Fokoláre Mozgalomhoz tartozó külföldi fiatalok népes csoportját is. Az egyik beszélgetésen nagy meglepetésemre egy albán fiú osztotta meg velünk tapasztalatait. Ez volt az első lehetőség számomra, hogy megismerjek valakit, aki Albániában született, és ott is nőtt fel – idézi fel emlékeit Márk, majd így folytatja: Addig gyö-

keresen más elképzeléseim voltak az albán népről és ismeretlen kultúrájukról. Mikor a fiú megtudta, hogy pár nap múlva Albániába indulunk, eltelt segítőkészséggel és némi nyugtalansággal is – hiányzó nyelvtudásunk miatt. Megörült az érdeklődésnek, sokat segített országuk megismerésében, és egy sor fontos gyakorlati tudnivalóval látott el. Ez a találkozás volt az első jele annak, hogy a közeledő túrán egy láthatatlan kéz a tenyerén hordoz majd, és gondunkat viseli.”

– Ebbe az Albániába készültetek, de hová érkeztetek?

– „Egy fantasztikusan más világba – folytatja még mindig Márk –, oda, ahol még a mozgalmas századok során sem ette be magát az önmagukba fordulás és az eljellemtelenedés népbetegsége. Érkezésünkkor rettentően színes forogtag fogadott,

muszlim papok, korzózó emberek, árusok, félhomályos, hűvös kávézók és mindenhol Mercédések. Eleinte teljesen kaotikusnak tűnt, később mégis megszokta szemünk a rohanó hétköznapoknak kuszaságát.”

– „Szokatlan, más életet tükröző világ ez – veszi át a szót János –, ahol mégis nagyon sok nyíltsággal és kedves barátsággal találkoztunk. Már az első napon megtapasztaltuk a kapcsolatok jelentőségét, és egy család személyes vendégei lehetünk estére. Ez a befogadás különö-

Shkodra jellegzetes utcaképe

Albánia a Balkán-félsziget nyugati oldalán fekszik, közrefogva a volt jugoszláv tagállamokkal, a már uniós Görögországgal, és a tengerrel. Lakói a szkípek utódai, akik a rómaiak elől a hegyekbe menekülve őrizték meg hagyományait. A történelem folyamán az ország területén sokféle elnyomó rendszer uralkodott, melyek sok nyomot is hagytak egyenként az országon. Különösen hosszú ideig tartott a Török Birodalom fennhatósága, amely ellen Szkanderbég, az ország nemzeti hőse tudott győztes hadakat felvonultatni. A XX. század hozta Albániának az államszervezet modernebb felfo-

gását, amikor – nemzetállammá fejlődve – védelmet szereztek népüknek a környező országok könnyű területszerzési törekvései elől. Ám a század viharos története őket sem kímélte: az új eszmék forradalmától vezérelt diktatorikus nagyhatalmak könnyen befolyásuk alá vonták ezt a kis országot. Így került az ország élére Enver Hodzsa, aki saját elképzelései alapján építette ki jellegzetes elemekkel tarkított diktatúráját. Az ő nevét még ma is csak óvatosan szabad kiejteni. Balkáni pozíciójához híven a politikai és társadalmi stabilizáció göröngyös úton ment végbe az országban a rendszerváltás óta.

Fenséges kilátás az Ochridi-tó partján a macedón hegyekre

Mészáros K. Márk (2)

sen nagy öröm volt nekik és nekünk is, mert az elnyomás, az elzárkózás éveiben nem gyakorolhatták ezt a fontos gesztust. Az ottani emberek számára nem külföldiek voltunk – akikről sok pénzt le lehet gombolni –, hanem egyszerűen két hátizsákos fiú, akiket nem csak az ország természeti szépségei érdekelnek, hanem a társadalmi-gazdasági jellemzőktől kezdve a hétköznapi dolgokig, minden. Talán ennek a nyitottságnak köszönhető az a sok őszinte kapcsolat, ami színessé tette kalandos utazásunkat.”

„Shkodrában szándékoztuk eltölteni az első éjszakát, a Shkodrai-tó közvetlen közelében, egy kies táborhelyen. De a helyet már nem nekünk kellett megkeresni, mert összeismerkedtünk a helyiekkel, akik szívesen segítettek. Miután megtudták, hogy magyarok vagyunk, és tizenegynéhány éves fiacskájuk könnyedén szót tud érteni velünk angolul – mesél megint Márk. – Elmondták, hogy a környéken nem

biztonságos sátrazni, s pár perc múlva már egy közeli kertben voltunk. Rövid egyeztetés után meg is állapodtak egy idős bácsival, hogy ott alhatunk. Így akadtunk utunk legjobb vendéglátójára, aki még az este meghívott dинnyére, majd reggel elegáns és bőséges reggelit adott. Érdekes és sokszor mulatságos volt, hogy szavak nélkül hogyan sikerült megérteni egymás szándékát, gondolatait.”

– **Merre jártatok még?**

– „Az ország szebbnél szebb tájain keresztül vezetett az utunk. A kisebb-nagyobb települések között általában mediterrán táj fogadott: hatalmas, csúcsuknál kopár hegyek, burjánzó, tüskés-bozótos, fenyvességekkel tarkított növénytakaró – folytatja János. Tirana felé először élvezhettük az albán tömegközlekedést: sötét, zsúfolt kisbuszon ülve, melynek sorsa valószínűleg valamelyik útszélén végződik be, a többi használati tárgyéhoz hasonlóan. Később kipróbáltuk a vonatozást is, gép-

parkja a monarchiabeli békeidőket idézte, megfogyatkozott eleganciával.

Különösen szép tájjal találkoztunk a hegyek közé zárt Ohridi-tónál, ahol megpihelve a fürdőzést és a panorámát egyszerre élvezhetjük a fenséges macedón hegyvidékkel szemben. A parton ülve sikerült eltársalogni egy helyi emberrel útikönyvünk csekély szöszedetéből.

Dél felé utunk keresztülvitt Albánia egyetlen Nemzeti Parkján, az ország egyedülálló, sűrű, nagy és átláthatatlan erdőségén. Ezek között a vad hegyek között fekszik Leskovnik. Idegenként, a kiszolgáltatottság érzésével érkezve ide, meglepetésként ért minket várakozásaink ellenkezője. Itt, ahol naponta csak egy busz jár, az egész falu saját vendégeként fogadott minket, és betekintést nyerhettünk egy albán falu életébe.

A két hét alatt magyarokkal egyszer találkoztunk (két szombathelyi sráccal), Sarandában. Nagyon sokat köszönhetünk nekik, mert felajánlották, hogy egészen hazáig velük tarthatunk, az autójukban pont volt két hely. Nem is utasítottuk vissza...”

– **Ha egyetlen mondatban kellene összefoglalni az együtt töltött napokat, akkor mit mondanátok?**

– „Azt, hogy szinte tapintható volt az a sok imádság, amit többen mondtak értünk. Ez volt az alapja ennek a rendkívül gazdag két hétnek. Köszönet érte.” ■

Megismerkedhettünk egy albán falu életével Leskovnikban

Sapson János (2)

Legjobb vendéglátóink. Háttérben a Shkodra-tó

Sok kontinensen megtalálhatók az úgynevezett „állandó Máriapolik”, a Fokoláre Mozgalom városkái. Loppiano az első ezek közül. Évente mintegy negyvenezren látogatnak ide egész Európából és a világ minden tájáról.

LOPPIANO

ÉLŐ KATEDRÁLIS

A FIRENZE melletti Loppiano, vagy ahogy itt nevezik, a Renata Máriapoli, születésének negyvenedik évfordulóját ünnepelte nemrég. Ez alkalomból adták át és szentelték fel azt az új templomot, melyet Chiara Lubich, a Fokoláre Mozgalom alapítója több alkalommal a városka szívének nevezett.

„A templom utolsóként épült fel, pecsétként, mint a városka kialakulásának csúcspontja, sőt szimbóluma annak, amit itt élni próbálunk. Loppiano hivatása az – miként a többi harminchárom városkánké, melyek eddig, Istennek hála, felépültek a világon sokfelé –, hogy úgy mond az egység karizmájának megtestesülése legyen. Ezzel hozzájárulását adja az egyházzal egyetemben ahhoz, hogy Jézus végrendelete megvalósuljon: »Legyenek mindnyájan egy«. Kinyílik az egyetemes testvériségre mindazokkal, akikért Jézus az életét adta: vagyis a világon élő minden ember felé.

Amikor 1965-ben felavattuk Loppianót, ígéretet tettünk: A keresztények az elmúlt korokban Isten dicsőségére ragyogó katedrálisokat építettek, melyek századokon át tanúskodtak az elődök hitéről. Így szeretnénk mi is, Isten kegyelméből és irgalmából, megígérni – mint az az építész, aki egy olyan terven dolgozik, mely egyedül az Égben létezik –, hogy teljes jóakarattal, minden tudásunkkal és szeretetünkkel azon leszünk, hogy felépítsük ezt az újszerű katedrális (a születőben lévő Máriapolit). Nem annyira a kövekből épült, mint inkább emberek alkotott katedrális.”

Ennio Antonelli, Firenze érseke a templom felszentelésakor arról a csodáról beszélt, amiről az elmúlt negyven évben, mint élő egyház, folyamatosan tanúságot tesz ez a városka, melyben a mennyei Jeruzsálem tükröződik vissza.

2004. októbertől új fényben ragyog Loppiano. A Máriapoli köze-

pén lévő dombra épült templomot „Mária Theotokosz”, „Isten Anyjának” a tiszteletére szentelték. Ave Cerquetti és a Centro Ave Arte művészeinek az alkotása.

Ez a „ferde sík” szerkezetű épület, mely szinte az ég felé repít, két különálló testből áll: magából a templomból és a harangtoronyból. Egy üvegfalú hasadék köti össze őket, és

Bohdár Sándor (2)

a tabernákulum ebben a jól megvilágított térben helyezkedik el. Éjszaka különleges látványt nyújt ez a hasadék, mely a templom, és a környék legfényesebb pontja. A toronyban 5 harang várja az ünnepeket.

A templombelső központi témája a szentély kékes árnyalatú, nagy üvegfalán látható. Mögötte ott sejlík

a nagy tabernákulum, aranyozott bronzból. A „Mária, Istenanya” témát jeleníti ez meg, aki mint az ég-bolt, magába foglalja Istent, a napot. Az oltár és az ambó Trani-i kőből faragott alkotások. Iváncsi Erika, erdélyi fiatal magyar művész keze munkája. A tágas, ellipszis alakú templomhajóban ezren is elférnek.

LOPPIANO A DÁTUMOK TÜKRÉBEN

1964. július 12. Vincenzo Folanari (Eletto) halála. Ő ajándékozta a Máriapoli számára a földterületet.

Megszületik a döntés: Loppianóban lesz a Fokoláre Mozgalom első városkaja.

1965. novembere 20. Florit bíboros és huszonöt zsinati atya részvételével Loppianóban hivatalosan felavatják a Mystici Corporis Intézetet. Megérkeznek az első családok a Máriapoliba. Megkezd működését az Azur asztalosműhely és a Centro Ave.

1966. Karácsonyán megszületik a Gen Rosso és a Gen Verde együttes.

1969. Megindul a munka a Mezők liliomai szabóműhelyben.

1973. A Loppiano Prima mezőgazdasági szövetkezet alapítása. Május 1-jén tízezer fiatal részvételével megrendezik az első Genfestet.

1975. A Szent Bendek nevét viselő ipari célokra készült csarnokot átalakítják vendégek fogadására alkalmas teremmé.

1980. Valamennyi városlakó aláírja a kölcsönös szeretet szövetségét.

1982. Felavatják a családok Loreto iskoláját.

1983-1987. Vendégházak, lakóépületek átadása. Különböző iskolák – papok, szerzetesek, fiatalok és gyerekek, felnőtt világiak – megalapítása.

1990. február 27-én elhunyt Renata Borlone, aki huszonhárom évig volt Loppiano társfelőse. A Máriapoli felveszi a nevét.

1994. A fiatalok évenként megrendezésre kerülő május elsejei találkozóját első alkalommal tartották a Szent Benedek teremhez közeli természetes amfiteátrumban.

2000. szeptember 14-én Chiara Lubichot a szomszédos Incisa díszpolgárává választják.

2001. A Lionello Bonfanti nevet viselő ipari park megalapítása.

2003. május 15-én a Maria Theotokos templom hivatalos alapkövetétele. Megkezdődik Renata Borlone egyházmegyei boldogávatási pere.

A „Hegyre épült város”

A Mozgalom nemzetközi városkái kicsiny modellként hirdetik: milyen lenne az élet, a munka, az emberek közötti kapcsolat egy olyan társadalomban, mely az evangéliumi szerepet törvényére épül.

Loppiano ragyog, mint a „hegyre épült város”. És nem csak lelki vonatkozásban, hanem társadalmi elrendeződésében is, különféle iskoláival, ipari, kézműves és művészeti központjaival, találkozó helyeivel, az itteni mezőgazdasági szövetkezettel, lakóépületeivel...

„Itt a természet mindenütt szépségről és ragyogásról énekel, minden apró dolog Istenről beszél”. Így jellemzi Loppianót a híres filmrendező, Franco Zeffirelli. „Másoknak nincs olyan szerencsájük, mint nektek. Ti megtaláltátok a kapcsolatot a leglényegesebb, legigazabb értékekkel.”

A lényegeset meglátni, az igazi értéket – és erre alapozni életüket: ez Loppiano mindenkor lakóinak a vágya. Azért érkeznek ide a Mozgalomból mindenholn fiatalok, családok, papok és szerzetesek, más vallásokhoz tartozók és nem hívők is, hogy az itt megélt egység tapasztalataira szert tegyenek.

Ebből a nemzetközi összetételből természetesen nem hiányoznak a magyarok sem, akik hosszabb-rövidebb ideig a városka lakói.

Eszter az „Azur” asztalos üzemben dolgozik, a városka sok más lakójával együtt, ahol gyermekbútorokat és más fából készült dolgokat gyártanak.

„Fűrészsel dolgozom, ami sokszor nagy koncentrációt és pontosságot igénylő munka. Előfordul néha, hogy el is fáradok tőle, de olyankor mindig megpróbálok arra törekedni, hogy úgy folytassam a munkám, hogy azok is érezzék ezt a szeretetet ami itt van köztünk, akik megveszik a termékünket. Még akkor is, ha soha nem is jártak Loppianóban.”

Egy másik konkrét lehetőség a konyha: „Még most is emlékszem arra a napra, amikor a brazil lakótársam pusztán szeretetből belevagdo-

Farkas Ferenc

A városka magyar lakóinak egy csoportja az új templom előtt

sott egy nagy adag petrezselymet a pörköltbe, amit főztem. Be kell vallanom, hogy először egy kissé meg-hökkentem, és már majdnem indultam, hogy most jól megmondom neki, hogy ne kavarjon bele a magyar levesbe, amikor azt éreztem, hogy ez így nincs teljesen rendjén... Hiszen nem azért vagyunk együtt, hogy va-

lami jót együnk, ami tökéletesen az eredeti recept szerint van elkészítve, hanem azért, hogy megvalósítsuk, amit Jézus mondott, hogy legyenek

mindnyájan egy. Úgyhogy visszatért bennem a béke, és végül, amikor kitaláltuk a pörköltet, mindenkinek nagyon ízlett, még nekem is!”

Eszterrel tizenketten laknak egy házban fiatalok: olaszok, brazilok, vietnamiak, ezenkívül egy spanyol,

A világon 33 olyan „evangéliumi városka”, vagyis „állandó Máriapoli” működik, ahol igyekeznek láthatóvá tenni az egység lelkiségét.

Európában Loppianón kívül még nyolc másik városka született: Ottmaring Németországban, Rotselaar Belgiumban, Castell d’Aro Spanyolországban, Baar és Montet Svájcban, Krizsevci Horvátországban, a Máriapoli Fiore Lengyelországban, nemrég pedig Prágában és Párizsban.

Ezen kívül az amerikai kontinensen: New Yorkban, Mexikóban, Brazíliában, Argentínában. A Fülöp-szigeteken és Ausztráliában. Afrikában: Kamerunban, az Elefántcsontparton és Kenyában.

Loppianót elsősorban a nemzetköziség, a németországi városkát, Ottmaringot az ökumenikus párbeszéd, a brazilait a szociális tevékenység, az ázsiait a nagy vallásokkal való dialógus, az afrikait pedig az evangélium inkulturációja jellemzi.

A braziliai Ginetta Máriapoli után Loppiano ad otthont annak az új iparnegyednek, melyben a közösségi gazdaság szemléletű vállalkozások tanúságot tesznek az adás kultúrájára épülő gazdaságról.

www.loppiano.it

egy fehérorosz és egy paraguayi. A különbözőségnek rengeteg szépsége is van! A sok különböző kultúra és gondolkodásmód szinte kitérít az „szűkös világot”, amiben addig élt valaki. Eszternek is nehéz megmondania, hogy mindebből mi a leg-

szebb. „Hiszen minden pillanat a legszebbek közé tartozik, amikor sikerül kilépnünk önmagunkból, s legyőznünk korlátainkat, amik a testvériséget akadályozzák”.

Mórász Tomi és Évi gyermekeikkel tíz hónapot töltöttek a családok számára létesült Loretói Iskolában, amely közel húsz éve működik Loppianóban.

„Loppiano mérföldkö volt családkunk életében, egy életre szóló tapasztalat.

A legfontosabb, amit megértettünk, magtanultunk, hogy egymást szeretnünk az első és a legfontosabb. De hogyan? Mikor megérkeztünk, az egyik legelső benyomásunk az volt, hogy szerettek minket és mindenkit, aki oda érkezett, olyannak, amilyen volt. Semmi elvárást nem tapasztaltunk. Ebből született az a szabadság, hogy mi is ajándékozzuk magunkat, úgy ahogy vagyunk. De felfedeztük a korlátainkat, a hibáinkat is. Minden pillanatnak és helyzetnek az adott értelmet, hogy maradjunk meg a kölcsönös szeretetben. Ha nehézség volt közöttünk vagy valaki mással, megpróbáltunk újrakezdeni, új lépéseket tenni egymás felé. Egyszerűbb lett a gondolkodásunk: nem kerestük már a miérteket, az okokat, hanem arra törekedtünk, hogy szeressük egymást jobban, mert azzal legyőzünk minden nehézséget.

Ha például el voltam foglalva, és valaki kopogtatott, igyekeztem teljesen vele lenni, és félretenni a saját dolgomat. Sokszor áldozatot is kért ez a felfogás, az ismeretlenbe ugrást.

Gyerekeink számára is életre szóló élmény volt ez a tíz hónap az ‘öröm városában’. Elhatározták, hogy ők még visszajönnek hosszabb időre, ha nagyok lesznek.”

Összeállította: Bartus Sándor

EUCHARISZTIA, A KÜLDETÉS AJÁNDÉKA

Maradj velünk, Urunk, mert esteledik! Ezekkel a szavakkal kezdődik II. János Pál pápa Egyházhoz intézett levele az Eucharisztikus év kezdetén.

Azzal a mondattal, mellyel az Emmausz felé tartó tanítványok marasztalták a titokzatos Zarándokot, aki felfedte előttük az Írások titkait és akit később Uruként és Megváltójuként ismertek fel a kenyértörésben. Részletek Jébus Castellano atyának, a Teresianum Pápai Egyetem professzorának a levélhez fűzött gondolataiból.

AZ EUCHARISZTIKUS év megértésében segíthet bennünket a levél tartalmának rövid ismertetése, mely a 2000. év nagy jubileumi folyamatába kíván beilleszkedni. Annak célja Krisztus misztériumának szemlélése és világban való megjelenítése volt. A harmadik évezred első éveinek kezdeményezés-sorozatának fontos állomása volt továbbá a Rózsafüzér éve. Ez az év arra hívott minket, hogy Mária tekintetével szemléljük Krisztust. A világosságról elnevezett új titkok közé befűzte az Eucharisztia megalapításának titkát is (1. fejezet). A pápa emléketet bennünket arra, hogy az Eucharisztia a világosság misztériuma, melynek célja, hogy a Szentmise bemutatása során nap mint nap hirdetett Igével együtt az értelem és a szív megvilágosodásának örömteli tapasztalatát ajándékozza a keresztényeknek. Arra hív bennünket, hogy újra és újra fedezzük fel az Urat, aki megtöri nekünk a kenyeret és aki testét és vérért adja értünk egy meghitt és csodálatos lakomában, amely egy családdá forraszt bennün-

ket a közös asztal körül. Felfedi előttünk önmaga áldozatként való odaadásának értelmét és a meghívást, hogy a szentmisében és a testvéreink mindennapi szolgálatában mi is vele együtt áldozzuk fel magunkat. Végül segít minket abban is, hogy újra felfedezzük Krisztus végső eljöveteleig

az Egyházi kommunió lelkisége, amelynek forrása és iskolája az Eucharisztia. Úgy beszél az Eucharisztia misztériumáról, mint a kommunió forrásáról és epifániájáról (azaz láthatóvá válásáról). Ez bennünket a hiteles szeretetre hív, arra, hogy a kommuniót minden szinten megéljük, arra, hogy az Egyházat egy testté és egy lélekké tegyük, ahogy azt az Úr testét és vérért megjelenítő egy kenyér és bor teszi. Arra hív, hogy az Eucharisztia ajándékából és annak követelményei szerint élve a keresztények közössége, minden gyülekezet és minden egyes keresztény egy szív és egy lélek legyen.

A pápa levele felvázolja az Eucharisztiaiból való részesedés gyümölcsének, a küldetésnek (misszió) eredetét és célját, ahol a küldetés és

tartó állandó jelenlétét közöttünk, arra biztat, hogy ismerjük fel barátságának és társaságának ezen múlhatatlan jelét. Azzal a nyomatékos felhívással fordul hozzánk, hogy vizsgonozzuk ezt az ajándékot, mégpedig az Eucharisztia iránti tiszteletadásunk hármassal: ünnepeve, imádvá és szemlélve Őt (2. fejezet).

A pápa azt várja, hogy az eucharisztikus év hatására megerősödik

kommunió egymástól szétválaszthatatlan. Ahogy az emmauszi tanítványok, miután a kenyértörésben felismerték az Urat, késlekedés nélkül visszaindulnak, hogy a többi tanítványnak hírül adják Őt, így tesznek a keresztények is. A szentmisében hálát adnak az Atyának a kapott ajándékért, majd pedig látva, hogy hány üres hely van még az asztal körül, késedelem nélkül indulnak,

*Az emmauszi vacsora – Caravaggio
(National Gallery, London)*

hogy szóval és tettel mindenkinek hírüldjék a Megváltó Krisztus ezen csodálatos jelenlétét.

Napjainkban, amikor a társadalmi feszültségek és az új szegénység drámai méreteket öltenek, a misszió a megélt evangéliumi életből fakadó tanúságtétel: egyetemes szolidaritás, a béke és a párbeszéd előremozdítása, az utolsókkal és a legkisebekkel való törődés. Miközben szemünket Krisztusra szegezzük, aki teljesen kiszolgáltatja önmagát és arra hívja az Egyházat, hogy gyermekei által minden ember felé terjessze ki szeretetét, nyomatékosan hív az Eucharisztia-ból fakadó elkötelezettségünk fokozott megélésére.

II. János Pál megkapóan szép szavakkal foglalja össze, mit is jelent az Eucharisztikus út és élet ebben a kihívásokkal teli mai világban: „Nem áltathatjuk magunkat: a kölcsönös szeretetünkről és különösen a szükséglet szenvedőkkel való törődésünkből fogják felismerni, hogy Krisztus igazi tanítványai vagyunk. Ez az alapfeltétele, hogy eucharisztikus ünnepeink hitelesek legyenek” (28. pont).

Az Eucharisztia évének meghirdetésével a Szentatya arra hív minket, hogy kiemelt intenzitással éljük meg – azt, ami az Egyháznak egész év folyamán és életének minden napján sajátja –, az Úr Húsvétjának emlékét. Különösképpen hív pedig erre a vasárnapi szentmisék megünneplésével, melyek ideális találkozási helyei a Feltámadott Úr jelenlétét ünneplő egész keresztény közösségnek. Arra hív, hogy megújult csodálattal tekintsünk az Egyházban mindenütt jelen lévő Krisztus misztériumára, aki társunkká szegődött a Legszenyebb Szentségben (ez az elnevezés állt a legközelebb a Jézusról elnevezett Szent Teréz szívéhez). Ugyanakkor arra is buzdít, hogy határtalan szeretetben, hitelesen éljük a közösséget és a misszió eucharisztikus jellegét. Általa – úgy ahogy Krisztus, aki Eucharisztia az Egyház számára – úgy váljon az Egyház maga is ajándékká és Eucharisztivá.

Jésus Castellano O.C.D.

HARMINCHÁROM ÉVESEN

EGY meleg vasárnapi reggelre, 1964. július 12-re Gabriele, egy olasz fiú, aki akkoriban vesztette el az édesanyját, így emlékszik vissza:

– Az a nap Eletto jócselekedetével kezdődött, és számára egy jócselekedettel végződött...

Mivel igen nagy volt a forróság, úgy döntöttünk, hogy csónakázunk egyet a tavon. Vagy kétszáz méterre lehettünk a parttól. Eletto, aki sportos alkat és kiváló úszó volt, meg akart mártózni a tóban.

– Nagyon hideg – mondta vacogva, miután belemerült a vízbe. Az erős hullámok először az egyik, és rögtön utána a másik kezét is elszakították a csónaktól, amely súlyától megszabadulva, máris méterekre sodródott tőle.

– Gyere ide, gyere ide! – hívott, de nekem minden erőfeszítés ellenére sem sikerült a közelébe kerülnöm. Sőt! Egyre távolabb sodródtam.

– Alig láttam már az arcát a hullámok között, kiabálva hívtam, segítségért kiabáltam. Eletto már látta, hogy a jéghideg víz örvényei menthetetlenül magával ragadják, és én semmiképpen sem tudok segíteni rajta. Akkor arra biztatott, hogy igyekezzek kifelé.

– Én kimegyek a partra, kimegyek! – aztán megfordult, de már csak néhány másodpercig volt látható.

Majd örökre elnyelték a hullámok. Holttestét azóta sem találták meg, „égszínkének sírja” a brescianói tó lett.

Eletto, keresztnévén Vincenzo, Brescia egyik leggazdagabb családjából, a Folonari családból származott, és a későbbi Montini (VI. Pál) pápának volt közeli rokona. Gyermekkorát egy nyolcgyermekes családi fészeken töltötte, ahol egyszerre uralkodott szigorú fegyelem és felszabadult vidámság és bőven volt he-

Vincenzo Folonari (Eletto) különös szeretettel foglalkozott a gyerekekkel. Arról álmódott, hogy egy nap születik majd számukra egy mozgalom

lye művészetnek, kultúrának, sportnak és munkának. Giulia és Camilla nővéreivel együtt ismerte meg a Fokoláre Mozgalmat, és ez rögtön meg is hódította őket. Azonnal Rómába költözött, hogy ott közelebb legyen a közösséghez. Az egyetemen kémiát kezdett tanulni, de hamar áttért a filozófiára és a teológiára. Ebben az időben adta neki Chiara az Eletto (kiválasztott) nevet. „Nem te választottad Istent, hanem Isten választott téged.” – mondta neki egy alkalommal.

Eletto örökségét, nyolcvan hektár földterületet ajándékozott a Mozgalomnak az Incisa Valdarnóhoz tartozó Loppianóban. Itt született meg később a Fokoláre első városkája. A Città Nuova kiadónál dolgozott. Többször kifejezte a tökéletesség utáni vágyát és azt, hogy szeretne Jézushoz hasonlóan, harminchárom éves korában meghalni. Az élet szerelmese volt, a gyermeki tisztaság,

Balra: Vincenzo Folonari (Eletto) testvérével, Giuliával (Eli)

Jobbra: Eletto kis barátaival

Lent: Társaival a római fokolárban nem sokkal a halála előtt (középen Eletto)

szenvédélyesen szerette a zenét és a művészetet, az emberi lélek mélységeit, a közvetlen emberi kapcsolatokat. Sokoldalú tehetsége mellett, megvolt benne a képesség, hogy az örök gyermekiség titkát megőrizze. Jól értett a gyerekek nyelvén, különleges kapcsolata volt a serdülőkkel és fiatalokkal. Akár ha nem is tett semmi különöset, egyszerűen a jelenlétével vonzotta őket. Nem alkalmazott rafinált pedagógia módszereket, csak velük volt.

Ebből az időből származik az a fotó, amelyen Eletto egy fiúval fog ke-

zet, a másik kezében pedig egy kisgyermeket tart. Igazi pedagógiáról árulkodik a tekintetek játéka: várakozás, felfedezés, keresés. És nyugalom, öröm, melyek egy nagyobb szeretet bizonyosságából táplálkoznak.

Egy kisfiú kirándulás közben vissza akart fordulni az első emelkedő láttán. Eletto türelmesen elmagyarázta neki, hogy igen, vissza lehet fordulni, de nagy kár lenne nem eljutni a célig, nem élvezni a csúcs kínálta szépséget... Elég, ha egyenletes tempóban megy. Majd elindult az elfáradt kisfiú rövid lépéseivel, a maga hosszú lá-

bain, az elmaradhatatlan térdig érő kordnadrágban, nyomában a gyerekekkel. A jelenet komikus is lehetett volna, ha nincs ott benne a tudás és az élet titka: a tanító szeretet.

– Egyszer Szent Tartzíciusról adtak elő egy darabot. Még most is előttem van, a gyerekek nagy buzgalma, ahogy a köveket gyártották (papírból). Eletto alakította a római katonát, aki visszavitte a haldokló Tartzíciust a katakombába – meséli róla Giulia, aki így folytatja visszaemlékezését:

– Eletto váratlan halála nemcsak bennünket, felnőtteket rázott meg, hanem a kisgyerekeket is. – Ki fog törődni velünk ezután? – kérdezték.

Sokat elárul Chiara naplója, néhány nappal Eletto halála után: „Eletto kis barátainak, a gyermekeknek is megvolt a maguk próbatétele. Félelmetes és pótolhatatlan a veszteségük. Reméljük, hogy ezen a fájdalom születik számukra valami Mária Műve ölen, Isten dicsőségére, és az egész Egyház javára. Eletto is ezt kívánta volna, mindennél jobban.”

Egyszer ő mondta a húgának, Virginak: „El tudod képzelni, mi csoda mozgalom születne abból, ha az egység Ideálja meghódítaná a gyerekeket és a fiatalokat?”

Eletto a Gen mozgalom alapkövévé vált. Halálának negyvenedik évfordulóján ott voltak a testvérei és a hozzátartozók mellett a genek is. Chiara ezt írta erre az alkalomra: „Elettónak köszönhetjük elsősorban, hogy megszületett a fiatalok mozgalma. Ezt az akkor volt gyerekek tanúsíthatják leginkább. Mindig egészen különleges szeretettel szentelte magát nekik, hangsúlyozva így is, hogy a Műben milyen fontos az új nemzedékekkel törődni.

Egy nap egyik ifjú barátjától azt kérte Eletto: „Amikor egy repülő fénybarázdát húz az égen, mindig gondolj rám és imádkozz értem!” Az ünnepség keretében, miközben az „Isten kiválasztotta” dalt énekeltek róla, egyszerre feltűnt egy repülő, és mögötte páratlan ragyogású fénybarázdát szántotta az eget.

Michele Zanzucchi–Vizsolyi László

FÉMMÉ DERMEDT SZIKRÁK

„Egy nap azt vettem észre, hogy úgy érzem magam a műteremben, mint egy gladiátor az arénában.”

Interjúnk decemberben készült a Loppianóban élő művésszel.

Vizsolyi László

JOHAN LAU KWOK HUNG 1953-ban Hong Kongban született. Alig húszévesen érkezett Európába, a fokolarinók iskolájába. 1985-ben ismertük meg egymást, Rómából Loppianóba utazva. Azóta Hung már elismert szobrász.

– Hivatásodat a Fokolárban találtad meg, egyike vagy az első kínai fokolarinóknak. Hogyan lett belőled szobrász?

– A loppianói iskola után a Gen Rosso együtteshez kerültem. Délelőttönként bejártam a Képzőművészeti Akadémia szobrász tanszékére Firen-

zébe, ahol nagy lelkesedéssel szívtam magamba mindent, ami az alapokat jelentette később. Délutánonként pedig a Gen Rossóval próbáltam, énekeltem és táncoltam, egyszóval a művészet színpadi kifejezésvilágában éltem. A nyári hónapok turnéi során bejártuk Olaszországot és sok egyéb országot, ahol számtalan művészt ismerhettem meg. Számomra ez azért volt fontos, mert kapcsolatom velük saját művészvoltoimat tudatosította.

– Néhány év után mégis elbúcsúztál a Gen Rossótól, Olaszországtól, sőt, egy időre hátat fordítottál a művészetnek is.

– Igen. 1981-ben, hat gazdag év után szögre akasztottam a balettcipőt, letettem a vésőt és szinte minden kapcsolatom megszűnt a művészettel. A Fülöp-szigetekre kerültem, ahol nyolc évig a New City, az ottani „Új Város” helyi kiadójában dolgoztam, cikkeket gépeltem, és az újságot szerkesztettem. Ezekben az években – amiket a „művészeti doktorátus éveinek” nevezek ma tréfásan – azt értettem meg, hogy egy szobrász számára nem a technika a legfontosabb. Kell, hogy a művész szabad legyen az anyagtól, még akkor is, ha csak egy adott technikán keresztül tudja kifejezni magát. Sokkal fontosabb, hogy a kreativitás ajándéka legyen meg benne, ami több mint a technika.

A tehetség egy sivatagi kúthoz hasonlítható. A mélyben rejlő víz, a kreativitás, képes a sivatagban is életben tartani. Sőt, egyszer csak forrásként buggyanhat a felszínre, egészen váratlanul. Velem is így történt. Nyolc év elteltével kezdtem ismét szobrászkodni. Ekkor találtam

*Három elem
játssza
a fő szerepet
esztétikai
keresésében
és műveiben:
az absztrakció,
a szintézis
és a linearitás.*

rá arra a technikára, amivel ma is dolgozom.

Ez Svájcban történt, ahol egy lenygel fokolarino megtanított geszteni. Igazi „heuréka” volt, mintegy a véletlen folytán fedeztem fel, amivel ma tökéletesen ki tudom fejezni magam, úgy érzem. Az első elismeréseket is ekkor kaptam a munkáimért.

Négy év után Svájcban nem maradhattam tovább, Koreába kerültem. Ott nem vassal dolgoztam, a feladatom a „lelkek formálása” volt. Nyolc év a Fülöp-szigeteken és hét év Koreában: ez összesen tizenöt év, amíg nem szobrászkodtam. Ezután kaptam a meghívást, hogy csatlakozzam a Mozgalom Loppianóban működő művészcsoportjához. Így 2000 januárjától ismét itt élek.

– Mondanál egy kicsit többet az általad alkalmazott technikáról?

– Valaki „metalmorfózisnak” keresztelte el. Tetszik ez az elnevezés, mert sok mindent takar és bizonyos értelemben programot is jelent. A metamorfózis nem csak külső átváltozást, hanem a felszínen túlmutató, mélyben történő átalakulást jelent. A vas cseppfolyóssá válik, halmozállapotát megváltoztatja, majd néhány másodperc múlva ismét megmerevedik. A „metalmorfózis” elnevezés segített az utóbbi években esztétikai keresésében. A szobraim áttetszőbbek lettek, egyre kevésbé koncentrálok a felületi formákra, inkább ecsetvonásokhoz hasonlóan vonalakat rajzolok a térben. Szobrokat készítek – háromdimenziós alkotásokról van szó, mert van mélységük, szélességük és magasságuk – mégis, bármelyik oldalról szemléljük

őket, a vonalaké a fő hangsúly, mintegy térben készült rajzok ezek. Néha azonnal a térben dolgozom, minden előzetes tanulmány nélkül. Máskor, főleg ha anatómiai részletekről van szó, akkor tanulmányrajzokat készítek előbb. Nincs pontos forgatókönyvem.

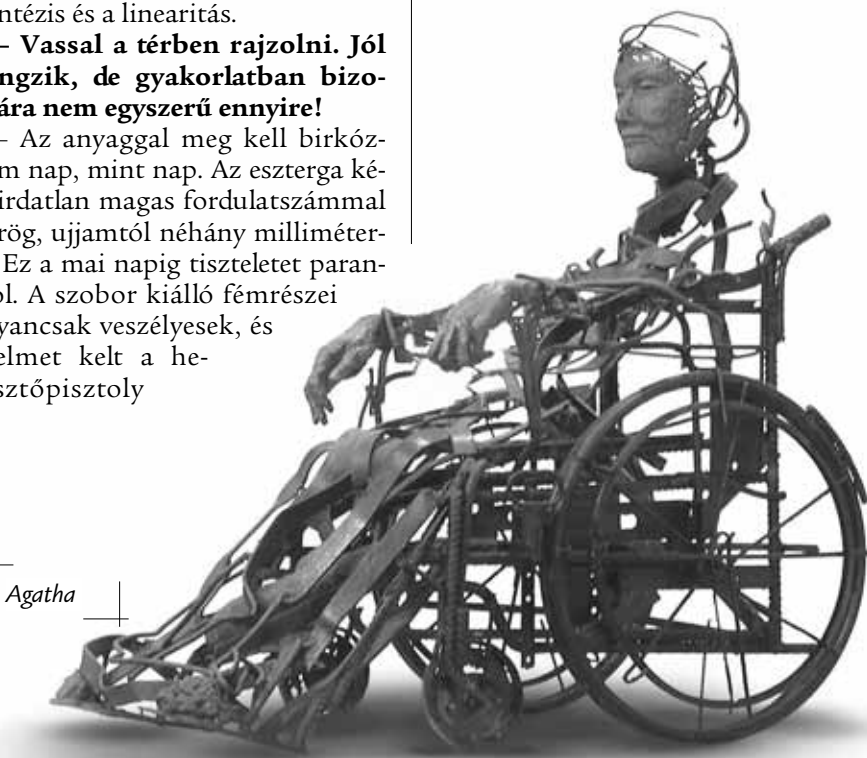
Nagyon a sajátomnak érzem ezt a kifejezési módot. Lassan tudatosult bennem, hogy a gyökereimből került felszínre valami. A kínai művészet ugyanis elsődlegesen vonalakra épül. Talán lehetne lineáris művészetnek is nevezni, elég, ha a kalligráfiára gondolunk. Három elem játssza a fő szerepet esztétikai keresésében és így műveimben: az absztrakció, a szintézis és a linearitás.

– Vassal a térben rajzolni. Jól hangzik, de gyakorlatban bizonyára nem egyszerű ennyire!

– Az anyaggal meg kell birkóznom nap, mint nap. Az eszterga kése irdatlan magas fordulatszámmal pörög, ujjamtól néhány milliméterre. Ez a mai napig tiszteletet parancsol. A szobor kiálló fémrészei ugyancsak veszélyesek, és félelmet kelt a hegesztőpisztoly

3100 fokok lángja, mely fokozott robbanásveszélyt is jelent a gázpalcok mellett... Egy nap azt vettem észre, hogy úgy érzem magam a műteremben, mint egy gladiátor az arénában. Vagy ő – vagy én! Nem volt harmadik lehetőség. Állandó küzdelemben voltam az anyaggal: le kellett gyűrőm a vas ellenállását.

Jó idő telt el így, amikor egyszer felmerült bennem a kérdés: helyese az anyaggal ilyen kapcsolatban lenni? A művészettörténészek mondják, hogy Michelangelo egész életművének a kulcsa az anyaggal folytatott küzdelmében keresendő. Én is küzdöttem, és le is győztem a vas el-

Agatha

A hegedűművész

lenállását, a végén már úgy alakítottam, ahogy csak akartam. De addigra a vas már nem vas volt többé, megfosztottam vas mivoltától. Megértettem, hogy nem bánhatok így vele. Jobban kell tisztelnem a vasat, párbeszédbe kell lépnem az anyaggal. Lemondtam hát a virtuóz megmunkálásról, és felhagytam a felületek képességeimet igazoló aprólékos kidolgozásával. Ehelyett hagyom, hogy a vas is szóhoz jusson, hogy kimondhassa önmagát. Meghagyom a rozsdát, és a vaspálcát meghagytam vaspálcának...

– Milyen befolyása van a közösségi lelkiségnek a munkásságra?

– Az Abba Iskola egyik alapvető gondolata segített, hogy megértsek egy fontos dolgot: A három isteni személy mind egymás felé fordul és nem önmaga felé. Az Atya a Fiú felé, a Fiú az Atya felé, egyik dicsőíti, és kiemeli, kinyilatkoztatja a másikat. Én művész vagyok, szobrász. Nem vagyok

filozófus, se teológus, se tudós. Viszont hagyom, ha egy filozófus vagy egy költő, aki valamit felfedezett munkáimban, hitelesen bemutasson és magyarázza szobraimat, mintegy „lefordítson” a saját nyelvére.

Nem új dolog, hogy egy művész közösséget keres más művészekkel. Közismert például, hogy Van Gogh nagyon szeretett volna együtt dolgozni másokkal. Igaz Gauguinnel ez nem sikerült neki. Sok művészen ott a vágy, hogy az alkotás közben is folyamatos kapcsolatban legyen másokkal, akik munkájában inspirálják, kritikai vagy megerősítő észrevételeikkel segíteni tudják. A Mozgalomban „szinergiának” neveztem el ezt a fajta közösségi jelleget. Mindenki hoz magával valamit, és ezeknek a különböző energiáknak találkozási pontjában kipattan valami egészen újnak a szikrája. Ilyen tapasztalatot élünk meg néhányan Loppianóban. ■

Arad, 2005. május 20–29.

John Lau Kwok Hung kiállít az első Aradi Kortárs Nemzetközi Képzőművészeti Biennálén. A rendezők szándéka szerint ez a biennálé a kortárs képzőművészet egyik legrangosabb európai fórumává válik. A cél, hogy megkönnyítsék a már közismert, illetve még ismeretlen festők, szobrászok, fotós és számítógépes művészek és a közönség közötti találkozást.

További információ olvasható angol, román, spanyol és olasz nyelven:
http://www.arabiennale.org/index_en.htm

CASTELGANDOLFO, 2004. november 5–7. A kongresszus legnépesebb munkacsoportja elsősorban újságírókat, sajtóreferenseket, a nyomtatott és az elektronikus média különböző munkaköreiben dolgozó szakembereket és a téma iránt érdeklődő egyetemi hallgatókat gyűjtötte egybe.

A globális társadalom kihívásait elemezve elhangzott, hogy a modern, rendezett társadalomból átlépünk a globális társadalomba, ahol a kulturális és vallási különbözőségek elmosás az alapvető jellemzőit az egyénnek és a kultúrának, amelyek az önmeghatározást és a kapcsolatépítést segítik.

A hozzászólások jó példát mutatnak arra, hogy a különböző kontinenseken élő embereket ugyanazok a problémák foglalkoztatják eltérő kulturális, politikai és vallási környezetükben. És választ találni a problémákra is hasonló megközelítéssel és eszközökkel tudnak.

Hogy újra felfedezzük az igazi tartalmakat és értékeket, ahhoz az

Lehet az is a média szerepe, hogy informáljon, hidat építsen és megvilágítson. Befolyásoló hatalma ellen a legjobb védekezési mód az alternatív információs csatornák felállítása, melyek az objektív tájékoztatást, a társadalmi kontrollt szolgálják, és nem úgy kívánnak működni, mint ellenzéki hírforrások, vagy mint a mindenkori kormányzat megtámadói. Konkrét példán is bemutatta ezt Ela Gandhi, a néhai Mahatma Gandhi unokája, aki jelenleg Dél-Afrikában él és több lapnak az alapítója.

NETONE KONGRESSZUS, INFORMÁCIÓS MUNKACSOPORT

A globális társadalom kihívásai.
Tömegtájékoztatói eszközök, lokális
és globális média:
a párbeszéd vajon lehet(etlen)?
Egy újfajta újságírás lehetőségei.

Haáz Andrea

A kongresszuson részt vett fiatal magyar médiaszakemberek csoportja

sadalom kihívásaira, hogy a népeket, vallásokat, kultúrákat kapcsolatba hozzák egymással. Így pozitív szerepet töltenek be a társadalomban.

Az kommunikátor felelőssége, hogy ne manipulálja, hanem nyissa meg az embereket egymás iránt, ne erősítse, hanem eloszlassa az előítéleteket.

Visszatérő kérdés volt, hogy a szakemberek hogyan léphetnek fel a bűnügyekről, rémhírekről, katasztrófákról vagy háborúkról szóló híradások eluralko-

dása és negatív befolyása ellen. A kommunikátoroknak a pozitív híreket kell keresniük és terjeszteniük. Ez pedig bátorságot, időt és energiát igényel. Az eseményeket tálni nem a közvélemény általános elvárásai, s a felszínes tájékoztatás jegyében kell, és nem cél „a használd és dobd el” magatartást erősíteni, sem megbotránkoztatni. Ehhez a munkához elsősorban magunkban kell erősíteni a pozitív látásmódot: megpróbálni Isten szemével nézni az eseményeket, és ami életet, reménységet ad az embereknek, arról adni hírt. Így könnyebb lesz felállítani a fontossági sorrendet is. Az emberi értékeket kell képviselni a média manipuláló és a piaci szemléletű hatalmával szemben.

Hinnünk kell, hogy az emberek vágnak az igazságra, és fel is tudják ismerni – mondta a fülöp-szigeteki *William Esposito*, Corazon Aquino elnök asszony korábbi kampányfőnöke.

Egy olasz házaspár, *Pierro Damasso*, a TG1 műsorvezetője és *Francesca Giordano*, a Keresztény Dolgozók Egyesületének a szóvivője javaslatot fogalmazott meg, és kidolgozta konkrét programját is, hogy a civil társadalom ne csak passzív befogadója legyen a média híreinek, hanem szerepet kaphasson a médiumok felügyeletében, és a műsorszerkezet kialakításában is.

A szerkesztésben adjunk teret a legkisebbekről, legszegényebkekről, az esetekről szóló híreknek is, így segítve a fejlődésüket és a szolidaritás erősödését – javasolta a *francia karitásztájékoztató*. Az igazság megmutatásával a szeretet nyilvánul meg ebben. ■

ingyenességet, a párbeszédet, a kölcsönösséget és a testvériséget kell előtérbe helyezni. Az újságírók azzal válaszolhatnak a globális tár-

volt, hogy a szakemberek hogyan léphetnek fel a bűnügyekről, rémhírekről, katasztrófákról vagy háborúkról szóló híradások eluralko-

A munkacsoportban ezek a javaslatok fogalmazódtak meg:

- állítsunk fel levelezőlistát a kommunikátorok között a párbeszéd elindítására
- legyen nemzetközi adatbankja a pozitív híreknek
- szervezzünk nemzeti kongresszusokat
- szervezzünk nemzetközi tapasztalatcserét
- erősítsük az újságírók számára a képzést és a pedagógiai elemet
- folyamatosan tájékoztassuk a közvéleményt és a szakembereket egy internetes oldalon, ahol a jó példákat mutatjuk meg
- erősítsük a média és a civil társadalom közötti párbeszédet
- foglalkozzunk az etikai kérdésekkel
- segítsük egymást a kulturális párbeszédben

MINDENNEK MEGVAN A MAGA IDEJE

A házasság szilárd alapja nem a próbaházasság, a mindent előre kipróbálás naivitása. Mindennek megvan a maga ideje. A család, a személy, a nemzet, az egyház jövőjéről van szó.

Tóth Judit

A házasságra készülők esetében sincs másról szó, mint arról, hogy úszni kell az árral szemben, és azután arról az örömről, ami ebből fakad. Ha a fiatalok úgy hódítják meg a szabadságukat, hogy közben megőrzik a maguk emberi méltóságát, akkor az olyan boldogság, ami egy életre megpecsételi a két ember kapcsolatát. Erről az egyszerű, mégsem könnyű tapasztalatról szól az olasz Paola és az angol David története.

Paola: Életemnek különleges szakaszában ismerkedtem meg *Daviddel*. Két éven keresztül daganatos be-

tegségben szenvedő nagynénémmel éltem együtt. Ebben a fájdalommal és nehézségekkel teli időszakban képtelen voltam megérezni Isten közelségét, gondviselését, inkább a csaldottság töltött be. Egyre inkább kételkedve, bizalmatlanul álltam Isten elé, aki úgy látszott, sohasem lép közbe az ember életében. Nagyném halála után sem kaptam választ kérdéseimre.

Aztán elhatároztam, hogy barát-nóm meghívására elmegyek Angliába, anélkül, hogy bármiféle munkát találtam volna. *Ann* is hasonló cipőben járt, neki sem volt állása, de hihetetlenül Istenre hagyatkozott. Nagy hatással volt rám, és attól fog-

Bíró László
családreferens püspök
februári
programjavaslata:

Olvad a hó. A hó olvadása még nem jelenti a nyár beköszöntét. Két ember csírázó vonzalma még nem ok a szerelem beteljesítésére. A házasság szilárd alapja nem a próbaházasság, a mindent előre kipróbálás naivitása. Mindennek megvan a maga ideje. A család, a személy, a nemzet, az egyház jövőjéről van szó.

va én is megpróbáltam jobban Istenre bízni magam. Egy napon azt kértem Tőle, hogy segítsen megtalálni azt a fiút, aki az igazi lenne, ha egyáltalán létezik ilyen.

Időközben elkezdtem dolgozni: egy idős asszonyt ápoltam. Mégis ideje lenne, egy hetet pihenni, gondoltam egyszer. Utánanéztem a dolognak, és anélkül, hogy bárkit is is-

Bochár Sándor

mertem volna, elmentem egy ottani Máriapolira, ahol megismerkedtem Daviddel.

Egy hosszúra nyúlt séta alkalmával nagyon sokat beszélgettünk, és rögtön egymásba szeretünk. Nagyon szép volt, hogy a nyelvi különbség nem jelentett közöttünk akadályt, sőt amikor David befejezte mondanivalóját, azt éreztem, hogy ugyanúgy vélekedik, mint én. Ez nagyon tetszett, mert egészen addig, azt tapasztaltam, hogy a fiúk, akikkel beszélgettem nem értettek meg, vagy csak komolytalan dolgokról meséltek.

David: Mielőtt megismertem volna Paolát, nem alakult ki bennem pontos jövőkép. Gondoltam arra, hogy jó lenne egyszer megházasodni és megosztani az életemet egy lánnyal, aki igazi értékeket képvisel, hitet, szeretetet mások iránt. A nyaralás után nagy volt bennem a vágy, hogy újra lássam Paolát, és találkozásunk még jobban megerősítette, hogy ő is ugyanúgy érez, mint én.

Közben hazament Olaszországba, és így csak ritkán találkozhatunk. Aztán végre visszatért, és egészen közel vett ki szobát, a lakástól, ahol én laktam két barátommal.

Nagyon örültünk, hogy ilyen közel lehettünk egymáshoz. A szobámban volt egy franciaágy, de nekem sohasem jutott eszembe megkérni Paolát, hogy jöjjön hozzám lakni, ami mások számára teljesen logikusnak tűnt volna. Már tudtuk, hogy össze fogunk házasodni, de nekem fontos volt, hogy a tisztaságot megőrizzem, és majd a házasságon belül adjam magamat teljesen Paolának. Véleményemet osztotta ő is, nagy boldogságomra. Nem akartam siettetni testi együttlétünket, pedig nagy vonzalmat éreztem iránta. Azt mondtam magamnak,

Inkább az együttélés?

Legnagyobb fiunk úgy döntött, hogy elmegy a barátnőjével. Próbáltuk mindenképpen lebeszélni őt a férjessel. Emlékeztettük a keresztény értékekre, amiket igyekeztünk átadni kiskora óta, és amiket magáévá is tett. De nem volt mit tenni, sőt: úgy érezte, hogy mi nem értjük őt, és egyfajta türelmetlenséget tanúsított velünk szemben. Azóta viszont gyakran jön hozzánk, a barátnőjével is. Szinte félek a helyzetükre terelni a szót, jól ismeri még a gondolatainkat is.

Mégis szeretnénk valamit tenni, újabb hibák elkövetése nélkül. Hogy segíthetünk nekik?

P. E.

Fájdalmas dolog, ha látjuk a gyermekeinket eltávolodni, ellentétes döntést hozni épp azokkal az elvekkkel, amikre neveltük őket. Új módokat kell találni, hogy mellettük álljunk, segítsünk nekik, anélkül, hogy rájuk terheljünk a kudarcézésünket, a bizonytalanságunkat, mert nem tudjuk, hogy mikor beszéljünk, és mikor hallgassunk.

Mindez benső csendet ró az énünkre. Feltétlenül szükséges ez, hogy megérezzük, mi a jó, mi az alkalmas, és mit tehetünk értük. Ha nem is értünk egyet választásukkal, ne érezzék, hogy elítéljük, inkább azt, hogy mindig elfogadjuk, várjuk őket. Így a találkozás pillanatai értékes al-

kalmak, hogy szeretetünket adjuk, mely sohasem fogyatkozott meg, még azokban a nehéz pillanatokban sem, amikor kiszaladt egy keserű vagy bántó szó esetleg. De, hogy mit lehetett volna tenni, és mégse tettük meg tén, fölösleges azon szomorkodni.

Fiuk a barátnőjével együtt megtalálta már a visszavezető utat – ez nagyon pozitív dolog.

Az első és legigazibb segítség, éppen az irántuk tanúsított közös szeretetük, életük következetessége az egymás iránti kölcsönös, bensőséges szeretetben, az értük mondott szüntelen imádság.

A jelenlegi társadalom nem segít a helyes értékek felismerésében, főleg, ha a családra vonatkoznak. Zavaros elképzelé-

sekről és lehangoló megoldási javaslatokról hallani. Ezért van, hogy sok fiatal pár átmeneti viszonyban él, fokozatosan közelít a házassághoz, pedig őszinte vágy vezetni őket, hogy örökre megosszák egymással az életüket.

A mellettük álló szülőknek – még ha a kellő pillanatban világosan, de elvárások nélkül meg is kell, hogy mondják az igazságot, amiben hisznek, és beszélniük kell arról, hogy saját mindennapi életükben mi a jelentősége, összetartó ereje, szépsége, mi a nagyszerűsége házasságuknak – türelemre van szükségük. Olyan türelemre, amely segít megérteni és várni, leküzdi a féltelmeket, a sietséget, és nem fárad bele a sikertelenségbe sem. Fontos, hogy a felnőtt gyerekek is érezzék: mindig nyitva áll előttük az atyai ház ajtaja, életüknek minden pillanatában.

Amikor a Szentatya a családok egy csoportjának beszélt a rájuk bízott feladról, ezt mondta: „Ami nagy, ahhoz mindig szükség van a türelemre... Isten minden úton végigkísér benneteket, legyenek azok akár mellékutak, keresztutak vagy tévutak is.”

Nem adható tén megnyugtatóbb bátorítás nekünk szülőknek, úgy érzem. Nekünk, akik oly sokszor megtapasztaljuk alkalmatlanságunkat.

Gianna Fumagalli

ha tudtam várni rá harminc évig, akkor néhány hónapot már tényleg tudok várni.

Nem osztottuk a felfogást, mely szerint „lakva ismerszik meg az ember”. Helyette kínálkozott ezer másféle lehetőségünk az igazi összeismerkedésre. Beszélgetve, együtt dolgozva, egy barátainknak közösen készített vacsora kapcsán, egy bulit megszervezve, ajándékválasztás a bevásárlás során, a problémák közös megoldása, mind lehetőséget teremtettek arra, hogy alaposan ismerjük meg a másikat. Láttam, Paola mindenről mond le értem, és azt is, hogy én mi mindent teszek, és miről mondok le. Felfedeztem: kész vagyok szeretni őt, elfeledve saját problémáimat és mindazt, amit én szerettem volna tenni.

Az együttélés szemünkben nem a házasság hatékonysági „próbájának” tűnt, hiszen az egy egész életre szól, és „sikeressége” nem a kipróbáláson múlik.

Paola: Nekem korábban is világos elképzeléseim voltak a házasság előtti kapcsolatáról, épp ezért, mindig én mondtam nemet a fiúknak, akikkel előbb jártam, és ez nem jelentett különösebb áldozatot nekem. Daviddal másként alakult a helyzet, mert annyira szerelmes voltam, hogy ténylegesen meg kellett küzdenem önmagammal, hogy ellen tudjak állni. Egy házaspár azt írja, hogy a szexualitás, amit kizárólag a házasságon belül élt meg, hasonlít a bankba helyezett pénzhez, amit kamatostól vesznek ki. Ez nekem is sokat segített a közös döntésben a házasság előtti kapcsolatunkról. Később beigazolódt, mert a házasságon belül sokszor le kell mondani az intim együttlétről. Nekünk, akik képesek voltunk erre, később sokat segített ez. De az Egyház tanítását is akartuk így követni, mert, amit egy édesanya kér, az megvalósítható, akkor is, ha áldozattal jár. Ilyen az Egyház: azt akarja, hogy boldogok legyünk.

A boldogság egyik eleme éppen az, hogy vannak elveink, és meg is akarjuk őket valósítani. ■

MIT JELENT DÖNTENI?

Cinzia Panero

A családfesztiválra való készülődés fontos részét képezi a fiatalok fóruma, melyet az Új Család mozgalom és a Fiatalok az Egyesült Világért mozgalom szervezett Budapesten második alkalommal.

MOST is a Deák téren találkozunk. A McDonald's-ban csoportokba verődve beszélgetnek a fiatalok, hogy elüssék az időt, de ezt látom az Oktogonon is, és a városban mindenfelé. Azon gondolkodom, vajon mi az, ami sokszor lefékez, ami beszűkíti az álmainkat, hogy szinte tervezni sem merünk, és elveszi kedvünket, hogy kezünkbe vegyük életünk kormányrúdját, és igazi férfiak vagy nők legyünk.

Vagy hetven fiatal igyekszik a Deák térre. Ők másképp töltik együtt szabad idejüket, másképp döntenek a mai estéről és életük többi napjáról is.

„Évfolyamtársaim között – meséli Klári – nem igazán merülnek fel az élet nagy kérdései. Mi érdekli őket? Főleg az, hogy legyen barátjuk, aztán a szórakozás és persze a tanulás is. Ha van pénzük, elmennek színházba vagy moziba. De komolyabb dolgokra, ahol dönteni és választani kell, már nem futja idejükből.”

Andris veszi át a szót: „Hogy dönteni tudjunk, ahhoz az kell, hogy legyen véleményünk, legyen gondolatunk az adott témáról. Én sokszor szerveztem már programokat, és eleinte nem mondtam el a véleményemet, mert nekem jó volt így is, meg úgy is. Aztán rájöttem, ha jól belegondolok, én is hajlok valamilyen meg-

oldás felé, ezeket a gondolatokat pedig el kell, hogy mondjam, akkor is, ha más-képp alakul. Aztán így születnek a közös döntések. Mindez nem azt jelenti, hogy nem kell a bátorság bizonyos alkalmak-kor, hogy mondjak nemet is. Döntés ez is, és nem is egyszerű, pedig fontos, mert mit ér annak az embernek az ígenje, aki sosem mond nemet? Ma este együtt ke-restük az ellenpéldákat és az érveket, hogy miért érdemes dönteni, vállalni a fe-lelősséget, és büszkesnek maradni hozzá.”

Hajni hozzáfűzi: „Sokszor szembe-találkozunk azzal, hogy dönteniünk kell egy dolog, egy érték vagy egy ember mel-lett. Nagyon fontos ez, különösen ma, amikor minden azt sugallja, hogy bár ez és ez a dolog meg nem engedhető erkölcsi-leg, de azért »belefér« még. Hogy ne vá-lasszunk végleges hivatást, mert meg-es-het, hogy nem jön be.”

Dönteni kell: milyen tanulmányokat folyta-tunk, hogyan haladunk az árral szemben, ho-gyan öltözködünk. Dön-tenünk kell: hogyan rea-gáljunk pozitívan, és ho-gyan ajándékozzuk saját magunkat másoknak. Dönteni kell abban is, ahogy fel tudom fedezni Isten rólam alkotott ter-vét.

És itt jutunk el az est központi kérdéséhez: „Döntsünk-e egymás mellett?” „Ő az igazi?” „Házasodjunk-e össze?”

Az, aki valakit választ, hogy megossa vele az életét, az jól tudja, hogy Valaki mindannyiunkat kiválasztott már, és Vala-ki ránk tekintett. Ennek a Valakinek a szeretetét viszonzozzuk, ha önma-gunkat odaajándékozzuk. Az Isten-kapcsolatot jelenti ez, választást, és döntést.

Fiatal házások is részt vettek az esten, ők életük tapasztalatából próbálnak válaszolni. Fannit és So-mát hallgatjuk, akik öt éve háza-sok: „Egyszer csak megértettük, hogy alapvetően meg kell változtatni a kap-

Jobbra:
Fanni és Soma
házások,
a döntésüket
megérlelő időszakról
beszéltek.

Lent:
Gyöngyös és Fecó
jegyesek, idén fognak
összeházasodni.

Szűcs, Balázs (3)

csolatunkat. Ha továbbra is »csak úgy« együtt járunk, akkor teljesen ellanyhul és elszürkül kapcsolatunk. Azt fogjuk mondani: már olyan régen együtt já-runk, hogy ideje eljegyezni egymást. Az-

Fecó és Gyöngyös is erről beszélt: „Amikor első találkozásunk után haza-kísértem Gyöngyöst – emlékezik vissza Fecó –, úgy éreztem, el kell mondanom legutóbbi lelki élményemet: a nagybőjt kezdetekor megértettem, hogy Isten azt kéri, adjam Neki bimbózó kapcsolatunkat. Legyen ez a nagy-bőjti felajánlás. Megkérdeztem Gyöngyöstől azt is, hogy mit szólna, ha nem találkozoznánk a nagy-bőjt alatt. – Nem egy szokványos mondat az első randi után...”

„Ez azt jelentette – folytatja Gyöngyös –, hogy negyven napig nem találkoztunk, nem beszélünk telefonon, nem írtunk SMS-t, e-mailt, hanem azt találtuk ki, hogy amikor egymásra gondolunk – ami elég sűrűn előfordult –, akkor annál jobban szeretjük azt, aki ott van mellettünk. Vagy komolyab-ban vesszük azt, amit csinálunk. Kicsit jobban kitágult másokra a szívünk. Életem legszebb nagybőjt-je volt.”

„Már akkor sok apró döntést hoztunk – veszi vissza a szót Fecó –, például tisztán akarunk együtt járni, ami azt jelenti, hogy nem mondunk többet a testünk-

kel, mint amit egész lényünk és állapo-tunk kifejez, azért, hogy minél nyitot-tabbak lehessünk a körülöttünk lé-vőkre.”

Gyöngyös még hozzáfűzi: „Sok mindent megismerhettünk egymásból, amikor együtt mentünk kórházba idős ismerősöket látogatni, és együtt találgat-tuk, hogy minek örülnének. Egy mozgás-

tán megint eltelik egy idő és azt mond-juk: már olyan régen jegyesek vagyunk, hogy talán össze kellene házasodnunk. Világos lett számunkra, ha így gondol-kodunk, akkor csak belecsúszunk az egyik állapotból a másikba, anélkül, hogy igazi döntés születne közöttünk. Ekkor döntöttünk, és összeházasod-tunk.”

sérült nénihez is bejártunk. Lehetőségeinkhez képest sokat beszélgettünk család-jainkkal, barátainkkal. Időt szenteltünk nagyszüleinkre, akikből soha nem hallott történetek bukkantak elő.”

Az este nem akar véget érni: kis csoportokban folytatódik a beszélgetés, a hétköznapi tapasztalatairól – kérdések, bátor elhatározások. A kölcsönös meghallgatás gazdagít, erőt és biztonságot ad. Nem véletlen, hogy a Szentatya XX. világifjú-

sági találkozót előkészítő szavai mélyen visszhangoznak bennünk a mai estén: „Ha Krisztusra hallgatunk és imádjuk Őt, választások előtt találjuk magunkat, nemegyszer hősiés döntést kell hoznunk. Jézus igényes, hiszen Ő a valódi boldogságot akarja számunkra. Néhányatokat arra hív, hogy mindent feladva kövessétek Őt a papi vagy megszentelt életben. Akik meghallják ezt a hívást, ne féljenek igent mondani és tanítványként nagylelkűen a nyomába

szegődni. De a különleges, megszentelt hivatásokon túl ott van az a sajátos meghívás, ami minden megkereszteltnek szól: ez is meghívás, meghívás egy olyan »magas színvonalú« hétköznapi keresztény életre, amely az életszentségben nyilvánul meg (vö. Novo Millennio Ineunte, 31). Amikor Krisztussal találkozunk és elfogadjuk evangéliumát, életünk megváltozik, és valami arra indít bennünket, hogy másokkal is megosszuk tapasztalatunkat.” ■

Ajándéknak teremtve

Összeállítás-sorozat Francesco Châtell „Creati in dono” c. könyve alapján.

9. A házasság előtt

Most érkezünk el egy nagyon fontos kérdéshez. A fizikai kapcsolatról van szó – az ismerkedésnek ebben a fázisában. A fiatalok közt mindig sok kérdés merül fel: „Ha minden tekintetben kölcsönösen meg kell ismernünk egymást, akkor fizikailag is ezt kell tennünk? És meddig lehet elmenni?”; „Az erkölcsi érveken felül van más is, ami a házasság előtti nemi kapcsolat ellen szól?”; „Ha már valakinek voltak ilyen kapcsolatai, mit tehet, és mit kell tennie?”; „Mit a teendő, ha a lány nem ugyanúgy gondolkodik a tisztaságról, mint én?”; „Mit mondjak a barátainknak?” stb.

Az utolsó dolog, amire gondolnunk kell, hogy mit mondjunk a barátainknak. Nem lesz hiteles ugyanis, ha nem látják, hogy meg is éljük azt, amit mondunk. Ha szabadnak és boldognak látnak, akkor elmagyarázhatjuk a személynél alkotott felfogásunkat, amikor megkérdezik. Ha ezt megértik, lehet kicsit bővebben mesélni arról, ahogy élni próbálunk, ahogy megküzdünk a nehézségekkel, ahogyan megéljük az örömeiket.

Ismernünk kell azt, hogy tulajdonképpen mit fejezünk ki a testünkkel, ahhoz, hogy a többi kérdésre választ adhassunk. Túl azon, hogy világos képünk legyen a személyiségmodellről.

Testünk gesztusaival, a tetteinkkel is kommunikálunk a szavakon túl. Amit mondok, az akkor igaz, ha egységben van az egész valóm-mal, (ha valakinek azt mondom: „De jó, hogy látlak!” és belül pont az ellenkezőjét gondolom, az hazugság, és rombolom a kapcsolatomat vele, de saját magammal is). Ugyanúgy, egy gesztus is csak akkor igaz, ha megfelel annak, amit ki szeretnénk fejteni, és annak, amit gondolunk.

Vannak bizonyos gesztusok, melyek minden kultúrában kifejezik egy férfi és egy nő sajátos kapcsolatát, (ha ezt a körülmények miatt ők más és más módon fejezik is ki). De ezek a gesztusok már annyira köznapiak, hogy fennáll a veszély, hogy elvesztik igazi jelentésstartalmukat. Ha őszintén belegondolunk: átölelni valakit, kifejezheti barátságot és közelséget. Ám a szájra adott csók már páros viszonyt jelent. Mit fejez ki két test, ami egyesül: Kinyilvánítják, hogy egymáshoz tartoznak.

Ha a házasság előtt fizikai kapcsolatba kerülök valakivel, akkor a testemmel azt mondom, hogy teljesen egymásért vagyunk, ami valójában hazugság, mert aztán hazamegyek a szüleimhez, mivel ott-hon lakom. A gondolataim, az érzelmeim, a körülöttem lévő valóság mind azt mondják, hogy ez nem igaz, mert még nem lehetséges.

Ez az első érv, ami miatt a házasság előtti nemi kapcsolat nem segít megvalósítani a személyiségmodellt: mert tönkreteszi lényem egységét (a test nincs egységben a többi összetevővel) és az egységet a másik emberrel (nem az igazat mutatom neki).

Továbbá, a fizikai kapcsolat, mivel az élvezetek körébe tartozik (egy Isten által teremtett jó dolog, de nem önmagáért, hanem val-

aminek az eredményeként), ezért annyira magával ragadó, hogy elvonja a figyelmet a másik alapos megismeréséről. Előfordulhat ugyanis, hogy a nehézségek feldolgozása helyett – amikkel szembesülnie kell egy pár-nak – erre a fizikai kapcsolatra hagyatkoznak és – kerülve a kérdések megoldását –

megfeledkeznek a problémákról. De ezek vissza fognak térni később, a házasság ideje alatt, csak hogy már sokkal nehezebb lesz megoldani őket, és így nagyobb kárt tudnak okozni.

Ezentúl, az egymás birtoklására épülő kapcsolatban – még ha azzal a kifogással élnek is, hogy ez a szeretet kifejeződése – a felek nem szokják meg, hogy veszíthetnek szeretetből, pedig az egységet csak ezzel tudják hosszú távon építeni. Aki hozzászokik ahhoz, hogy magának keresse az örömeiket, annak később házasként is nehéz lesz lemondania róla szeretetből (amikor pl. a másik egészségi okok miatt nem akarja, stb.).

Mindezekon felül, egy házasság előtti nemi kapcsolatban nincs meg az életadásra való nyitottság, és kényes helyzeteket teremthet, mint például a nem várt gyermekáldás, abortusz, stb.

Ezen a nem is olyan könnyű úton, melynek során oly sokszor újra kell kezdeni, ott lesz segítségnek a jegyesek közti egységből, s az őket körülvevő közösséggel megélt egységből születő erő.

És így felfedezésekben, örömeinkben, hódításokban és újrakezdésekben gazdag időszak lesz ez, segít megvalósítani a „sziklára épített házat”, mely – mivel a házasság szentségének ajándékával van megerősítve – még a legerősebb viharban sem dől össze. Így valósul meg Isten nagyszerű terve, amit a férfi és a nő egységéről elgondolt.

**Testünk gesztusaival,
a tetteinkkel is
kommunikálunk
a szavakon túl.**

MÁS SZEMÜVEGEN ÁT

Most egy olyan család vall önmagáról, amely a fájdalmak útján éppen feljutott a hegytetőre, s a csúcsról letekintve immár nem lát mást, csak a mélységeket arannyal kitöltő napsugarat: Isten szeretetét.

AKIKET Isten szeret, azokat megpróbálja – szokták mondani. Az elmúlt két évben az egyidejűleg több szálon futó események mindegyike próbára tette a testünket és a lelkünket egyformán.

2002. novemberét írtuk, amikor megszólalt a telefon. Fiam hangját hallottam, akinek felesége éppen a második babát várta, s a nagyobbik is alig volt két éves. „Anyu rákos vagyok” – mondta. A döbbenettől

szinte megbénultam. Aztán próbáltam megnyugtatót és felvázoltam, mit is fogunk tenni, hogy érezze mindenben vele vagyunk. Majd telefonok ezerfelé: orvosért, tanácsért, imákért országszerte, sőt külföldre is, lányunkhoz, majd misefelajánlások, rózsafüzér, fogadalmak, az Úr, a Szűzanya és mindenszentek ostromlása.

Műtét, majd kemoterápia következett, ami így leírva csupán egy rövidke mondat, de megélni magát a tisztítótüzet jelentette! Hogy fiunk lelkében mit élt át, nem tudjuk, mert mindig is rendkívül zárkózott és szűkszavú volt, de hogy fizikailag nehezen élte meg, különösen a kémiai kezelést, az biztos. Férjemtől tudom, aki az ötnapos sorozatokra naponta bevitte, hogy az infúziók után többször tolószékben kellett a kocsához kivinnie a korábban még náthát is alig ismerő fiút. A harmadik sorozat közepén fiunk sokkot kapott és eszméletét veszítette. A kezelő orvos, akiről korábban azt se tudtuk, hogy hívó, ezt mondta férjemnek: „Krisztus úgy döntött, hogy fejezzük be a kezelést. Bízunk a fiatalok életét az Istenre”. Hogy nekünk mit jelentettek ezek a szavak, azt nem kell tán ecsetelni. Mégis úgy éreztük, az Úr lehajolt hozzánk, hogy reményt nyújtson a sötétségben. Közben menyemnél a sok izgalom következménye-

ként terhességi diabetes alakult ki, amivel vizsgálatokra kellett járni. Természetesen mi mentünk vele is a kórházba, mivel nem volt más, aki segítsen. Végül is megszületett a baba, ép és egészséges kisfiú, akinek születésénél édesapja is jelen tudott lenni, mert megfázása miatt éppen szüneteltették a kezelést.

Múltak a hónapok és a csont-bőrre lefogyott gyermekünk lassan-lassan felszedett magára valamit. Haja

Február 5-ére tüzték ki az első kemoterápiás kezelést, éppen Szent Ágota napjára, aki a mellbetegek védőszentje.

Kórházi ágyam pont a makkosmáriai kegytemplomra nézett. Ezek a jelek azt súgták szívemben, hogy az Atya lát és jelekkel üzen, hogy mindig velem van.

Dr. Ferenzi Éva

is növekedni kezdett. Megkezdődtek a kontrollok, és hála Istennek rendre negatívnak bizonyultak. Az élet viszsztatért rendes kerékvágásába. Menyünk, fiunkkal együtt csodálatosan kiállta a próbát.

Most már jutott időm magammal is foglalkozni. Bejelentkeztem az addig halogatott –koromat tekintve ajánlatos – rákszűrésre, mammográfiára. Nyugodt szívvel mentem, hiszen semmi panaszom nem volt. A mammográfia, majd ultrahangvizsgálat után közölték, hogy apró meszes göcöket találtak, amik az esetek kis százalékában rosszindulatú folyamatot jeleznek. További vizsgálatok következtek. Aztán közölték, hogy mellrákom van. Alig hittem a fülemnek. A gyors egymás utáni események azonban megakadályozták, hogy magamba süppedjek, eluralkodjon rajtam a félelem, a reményvesztettség. Egy kisebb műtéttel eltávolították a beteg részt. Mivel kórházban dolgozom, a vizsgálatok egy részét és a műtétet ismerős kollégák végezték.

Közben a szüleim is betegek lettek, miközben mit se tudtak az én állapomról. Feledve bajomat visszamentem dolgozni, hogy kolléganőm el tudjon menni szabadságra. Pont szilveszterkor kaptam meg a szövettani eredményt, amiből az derült ki, hogy még egy, az előzőnél jóval radikálisabb műtét szükséges.

Alámerültem az újabb próbatételbe, amiben minden keservemen túlról apró jelekkel üzent a szerető Isten. Olyan orvosokhoz kerültem,

akikkel mindent meg tudtam beszélni. Nem hagytak magamra, közösen döntöttük el a továbbiakat.

Közben azon morfondíroztam, hogyan közöljem a rossz híreket a férjemmel, az éppen beteg anyukámmal és édesapámmal. Nem akartam őket megijeszteni. Kértem Jézust, hogy segítsen. És íme, minden esetben úgy alakult, hogy kérdésre válaszolva mondtam el bajomat, vagy mástól értesültek betegségemről. Tudtam, hogy erősnek kell lennem, nekem kell a körülöttem lévőkbe is lelket öntenem.

Sokan felhívtak telefonon, olyanok is, akik már átestek ezen a betegségen, és hasonló műtéteken. Együttérzésük, szeretetük is segített a helyes döntést meghozni. Műtétem előtt mindig kértem a betegek szentségét, és ilyenkor imádkoztunk azért is, hogy lelkileg is bírjam a megpróbáltatásokat. És valóban, mindkét műtétet nagyon jól tűrtem lelkileg is és fizikailag. Akkor jött az újabb „hideg zuhany”. Egy erősebb fajta kemoterápiát is végig kell csinálnom – közölte orvosom. Kezdetől fogva ettől félttem a legjobban, s abban reménykedtem, hogy nem lesz rá szükség. Tudtam, láttam másoknál, és egészen közelről a fiamnál, hogy ez mivel jár. Segítségképpen elmagyarázták, hogy a betegek tűrőképessége nagyrészt a lelki hozzáállásuktól függ. Ezért aztán próbáltam még jobban összeszedni magam.

A kemoterápiás kezeléseket önfegyelembe és imába ágyazva, felebaráti segítséggel jól viseltem. Az infúziók során mindig volt mellettem valaki. Általában kolléganőm, Ili, de sokszor más is. Ha Ilinek valami miatt el kellett mennie, azonnal érkezett helyette valaki. Tapasztalatból tudom, hogy az öt-hét órán át csöpögő infúzió közben nincs türelme a betegnek az olvasáshoz, zenehallgatáshoz, sőt még a tévé se köti le. Egy idő után magával kezd foglalkozni önkéntelenül, és ez fizikai rosszulletbe torkollik. Ellenben, ha valaki másra figyelünk, beszélgetünk, akkor elillan az idő, és a rosszullet is tovaszáll. Együtt minden könnyebb!

A modern technika vívmányai is a köztünk élő szeretetet erősítették. A műtétek és a kezelések után SMS-ben jeleztem az értem aggódó imádkozóknak, hogy megvagyok, jól vagyok. Naponta minimum ketten-hárman felhívtak telefonon. Sokan kérdezték, mit tudnának tenni értem? Szerencsére az otthoni teendőket jól-rosszul el tudtam látni, így „csak” az imádságukat kértem. Rájöttem, hogy ez a legtöbb, amit kaphatok. Az egymásért mondott imában ugyanis Isten kapcsol össze bennünket, tesz egy testté.

A második műtétem utáni lábadozás időszakában történt, hogy nyolcvannyolc éves anyósom lakásukban olyan szerencsétlenül esett el, hogy eltört a csuklója és medence-táji törést is szenvedett, így kilencvenöt éves apósom magára maradt otthon. A rokonsággal megbeszél-tük, hogy minden nap lesz valaki vele, sőt felváltva ott is alszunk. Mégis, minden gondoskodás, orvosi kezelés ellenére húsz nap különbséggel mindketten eltávoztak közülünk.

Közben kemoterápiás kezeléseim befejeződtek, sőt az első negatív kontrollon is túljutottam.

Ha visszatekintek az elmúlt időszakra, megállapíthatom, hogy minden átértékelődött bennem. Lecke volt arra nemcsak nekem, de a körülöttem lévőknek is, hogy elfogadjunk mindent úgy, ahogy van. Belássuk, hogy sosem tudhatjuk, mit hoz a holnap. Ahhoz, hogy „fenn maradjunk a vízen”, folyvást ki kell lépni önmagunkból, és szeretettel mások felé kell fordulni. Mert csak a szeretet az, ami életet és másoknak is életet ad. Ha befelé fordulok, magammal foglalkozom, azonnal süllyedni kezdek.

Sokan mondták, hogy milyen hősiezen viselem e súlyos betegséget. Nem tartom magam hősieknek, mert Isten az, aki megadta, megadja kegyelmét a jelen pillanathoz, az erőt, hogy mindig helyesen döntsek, jól tudjak élni. Egy természetfeletti szemüvegen át immár látom, hogy a bajok és megpróbáltatások a tökéletesedésünket szolgálják: mögöttük ott ragyog Isten szeretete.

Rassay Kati

PEREMRE SZORULTAK

Meglátni, ha csak villanásnyira...

Tél és szél. Van, ki csak fél. Hogy el ne zavarja a biztonsági őr, hogy le ne piszkítsák a kutyák, hogy a járókelő meg ne pillantsa arca szegényét.

„Tiszta Forrás Alapítvány” névvel hajléktalan szállót működtet a református házaspár. Láng Ilona és Márkus Gábor, nagytiszteletű asszonnyal és úrral folytatott beszélgetést az Új Város.

– Otthont alapítani az utcára került embereknek? Erre mi indított titeket?

– Amikor az ember átél az Isten Szent Lelke által egy mély nyomorúságból való szabadulást, és az Ő vezetésével rájön, hogy Jézus Krisztusra van leginkább szükségünk, akkor igen nagy belső nyomást érez, hogy ezentúl ő segítsen.

– Hogy hogyan? Az Evangéliummal. Jézus Krisztus munkája, cselekedetei, szavai által.

Akik ilyen mértékben kiszorulnak, ott a háttér általában az ital. Mi ezt a szabadító munkát már jóval előbb kezdtük. Először öten-hatan voltunk, később népes kis csoport. Most a nappali melegedő negyven négyzetméterre zsúfolásig megtelnek, köztünk hozzátartozók és biztonyságtevők. Mindazért, aki az utcán hál, az erdőben tákol fólia sátrat vagy egy aluljáró szennyes kövére hajtja le a fejét.

– Módszerünk lelke az evangéliumi közösség. „Solus Christus” – ez a reformatori elv vezet minket: „Egyedül csak Krisztus”. Ő a Tiszta Forrás. Isten Igéje ma is gyógyít, csodáit megismétli. Ezt hirdetni, feldolgozható módon átadni, nem jelenti, hogy lebecsüljük a tudomány eredményeit. Szakképzett szociális munkásokkal dolgozunk, a szakirodalom, a pasztorálpszichológia eredményeit használjuk.

– Magyarországon három millióan élnek ma a létminimumon, és alatta. Zömében hit nélkül. A nyomorúságban élők affinitása nagyon komoly, ha megszólítják őket. A ki-

Albrecht Dürer

*Jézus Krisztust a nyomorultak,
a csonka-bonkák,
a csúnya arcúak veszik körül,
(és nem a világ színe-java)*

szolgáltatót, a beteg, a szegény közel van az Úrhoz. Óriási terepe van a misszióknak! És ezt még alig használtuk ki. A tapasztalat pedig? A tapasztalati út: jórészt szabadult alkoholisták vagyunk. Bele tudjuk képzelni magunkat a megkötözött ember helyzetébe.

– **Reggeli áhítat, nyitott evangéliumi délután, csendes napok, a hálaadásra, az erőgyűjtésre, Gyógyító Konferenciák Verőcén. És, ha valaki nem akar ebből a lelki forrásból meríteni?**

– Hitet csak az Isten adhat, mi nem. Mi a teljes embert szolgáljuk, a testi és a lelki szükségleteit. Ha egy ember, aki eddig füttyült rá, elkezd az együttélés szabályai szerint élni (dolgozni, az italtól tartózkodni, takarékoskodni), ő már gyógyul. A fáradságos újra-tanulás közben előbb

vagy utóbb megérzi az összetartozás örömét. Ha a lelki dimenzióra kicsi az affinitása, attól minden testi szükségletében megkapja az elegendő segítséget talpra állásához, (étel, ruha, munka). Aki nem igényli a közösség erejét, idővel magától lemorzsolódik. Van, hogy el kell küldenünk valakit, mert csak foglalja a helyet. Épp az ilyen megrázkódtatás, hogy újra az utcán találja magát, épp ez hat sokszor. A visszaesők gondozásában jók az eredményeink, országos viszonylatban.

– **És ők, néha tán csak emberroncok, ők hol vannak ebben a folyamatban?**

– Találkozni Krisztussal, látni, hogy Jézus Krisztus munkál, ez felülmúl minden keserűséget. Megfoghatatlan öröm ez, minél mélyebbről indul valaki, ez az öröm annál nagyobb.

– Megadta Isten, hogy lássuk, mi vé teheti azt, aki Jézust elfogadja. Csak villanásnyira meglátni Jézus Krisztust az emberben, szó szerint Őt látni. Maga az ember, a mag el van rejtve. Jézus felszínre tudja hozni, általa mintegy felnövekszik benne. Van, aki öt év múlva jön vissza. Van, aki rögtön megkapja a reményt. Mert Isten igéje dolgozik, nem múlik el nyomtalanul, nem távozik dolga végezetlen.

Hortoványi Emőke

PSZICHOLÓGIA

Lelki intelligencia

A pszichológiában egy időben sok szó esett az IQ-ról (intelligencia-hányados), melyet a racionális intelligencia mérésére használtak. Néhány éve azonban a pszichológusok EQ-ról is beszélnek (az érzelmi hányadosról), mely az érzelmi intelligenciát tükrözi. Mi igazából az intelligencia lényege?

F. P.

Miben áll az intelligencia? Csúpan abban, amit azokkal az intelligenciatesztekkel mérnek, melyeket kb. kilencven éve dolgoztak ki a különböző racionális képességek mérésére? Ma a pszichológusok mélyebben próbálják megragadni az intelligencia lényegét, amennyiben már nem használják a „híres” teszteket. Többé-kevésbé egyetértenek abban, hogy a racionális intelligencia az az alapvető képesség, amely segít bármely új helyzet leküzdésében, bármely új probléma megoldásában.

Daniel Goleman amerikai tudós javasolta az érzelmi intelligencia fogalmának a bevezetését 1995-ben. Ez nem a hűvös ész képességeiből ered, hanem az érzelmekhez kötö-

dik, mondja Goleman, és a legfontosabb öt tulajdonsága a következő: fölismerni, kézben tartani és teret engedni érzelmeinknek, továbbá érzékenység a mások érzelmei iránt, és építeni tudni az emberi kapcsolatokat. Goleman ezzel összefüggésben kijelentette egy interjúban 1998-ban, hogy Bill Gatesnek súlyos hiányosságai vannak érzelmi impulzusainak a kézbe tartása terén. Ha ma jelentkezne az általa alapított Microsoftnál, a cég valószínűleg nem venné fel, mert előnyben részesítik azokat a munkatársakat, akik tudnak csapatban dolgozni.

Az olyan feladatok azonban, mint mérni a társadalom iránti felelősség érzését vagy a boldogságát, túlságosan nehéznek bizonyultak.

Danah Zohar-tól és Ian Marshall-tól, két angol szerzőtől származik az intelligenciának egy olyan megfogalmazása, ami közelebb áll a valósághoz. Ők az intelligenciahányadosok alapos tanulmányozása után arra a következtetésre jutottak, hogy EQ után újabb továbblépési lehető-

ség van: a bizonyos fokig egoista IQ-nak és a másik felé irányult EQ-nak össze kell fonódnia annak érdekében, hogy egy magas „életöröm-hányados” érjünk el. Zohar és Mar-

shall szerint *intelligens lelkiismeretről* kellene beszélnünk. Szerintük agyunkban külön központ van létezésünk alapkérdéseire és hitbeli vonatkozásai számára. Ez magyarázza, hogy előbb vagy utóbb mindenkiben felmerül a kérdés, miért vagyunk ezen a földön, és mi lesz a halál után.

Σ A két tudós által javasolt „lelki hányados”

nem tűnik elég mélynek a keresztény lelki tapasztalat leírására, de az sem lehetséges, hogy az emberi lélek leredukálható lenne az agy egy darabjára: a keresztény tapasztalat azt mutatja, hogy az emberben mélyen ott van az igazi lelki intelligencia, amit az Istennel való kapcsolat táplál. Fontos, hogy a pszichológia kezd mégis kinyílni egy olyan dimenzió felé, ami nem csak racionális vagy pszichikai. Reméljük, hogy érett gyümölcsöket fog hozni ez a törekvés.

Pasquale Ionata

TEOLÓGIA

Dialogus és egyház

Mit jelent a dialógus az Egyház számára? Miért fontos ez a hétköznapiakban?

D. M.

Az 1962–65 között tartott II. Vatikáni Zsinat egyik kulcsszava a dialógus, vagyis a párbeszéd volt. A párbeszéd célja a közösség és az egység építése. A Zsinat után sokat beszélünk a közösségi egyházzól, illetve arról az egységről, ami az egyház lényegi jellemzője és feladata. Az egyház így határozta meg saját magát: Krisztusban mintegy szakramentuma, vagyis jele és eszköze az Istennel való bensőséges egyesülésnek és az egész emberiség egységének. (*Lumen Gentium 1.*)

Az első dialógust az egyházon belül kell élni: a papság és a hívek között, a papoknak egymás között és püspökeikkel, valamint a püspököknek egymás között. Továbbá dialógus a különböző szerzetes rendekkel, mozgalmakkal, egyesületekkel.

Az egyház azonban nem önmagába zárt és önmagáért lévő közösség. Jézus azért alapította, hogy az egész földkerekségre eljuttassa az evangélium fényét, és hogy egyazon Lélekben egyesítsen minden embert. E küldetés folytán az egyház jele a testvériségnek, és különböző szinten gyakorolja a párbeszédet: más felekezeti keresztényekkel, a más vallások követőivel és minden jó szándékú emberrel, a nem hívőkkel is.

A Zsinat ezzel kapcsolatban ezt írja: Olyan párbeszédre vágyódunk, amelyet az igazság szeretete vezérel. E vágyakozá-

sunk senkit sem mellőz, tehát azokat sem, akik az emberi szellem csodálatos értékeit megbecsülik ugyan, de azok Teremtőjét nem ismerik el; azokat sem, akik ellenfelei az egyháznak. Valamennyien arra vagyunk hivatva, hogy testvérek legyünk. Éppen ezért, ha egyszer ugyanaz az emberi és isteni hivatás szólít mindnyájunkat, akkor erőszak és hátsó gondolatok nélkül együttműködhetünk, és együtt is kell működünk, hogy igazi békeben épüljön a világ. (*Gaudium et spes 92.*)

Valószínű, hogy senkit sem kell győzködni arról, hogy töredezett világunkban mennyire aktuális a dialógus, és nekünk keresztényeknek milyen nagy lehetőségünk és indításunk van rá. Jó, ha erőfeszítünk egymás példáiából, s az apróbb-nagyobb kudarcok nem bátorítanak el bennünket.

dr. Kiss Imre

MA ÖNMAGAMAT
AKAROM ADNI
EGÉSZEN !

TÉNYLEG
ODAADOTT MINDENT !
NEM MARADT...

...SEMMI SEM ?

FURCSA,
ÉN MEG ÚGY
ÉRZEM, MINTHA
TÖBB LENNÉK !

www.gibiedopplaw.com

KERESZTREJTVÉNY

Beküldendő Spergon mondása: „... (függőleges 1. a hozzá tartozó vízszintessel), melyen keresztül közelebbnek látjuk a betlehemi csillagot” (zárt betűk: A, E).

Vízszintes: 1. Majomfajta névelővel. 6. Istenanya. 11. Bajba esett (két szó). 13. Végtelen álarc. 14. Szerelem istene. 15. -nek párja. 16. Azonos mássalhangzók. 18. Ūrmérték. 19. Akkumulátor rövidítése. 21. Tamási Áron regényhős. 23. Dátumrag. 24. Görög mitológiai lény. 26. Fekete Jura. 28. Szoros ábécé. 29. Latin iskola. 31. Jód vegyjele. 32. Zsolt szélei. 34. Háziállat. 35. Római kettes. 37. Nem mögé. 40. Szerencsejáték. 43. Alkottál. 46. Olasz névmás

Függőleges: 2. Próféta. 3. A száznak része. 4. Kabar egyenműi. 5. Számár hangja. 6. Mumus része. 7. Sátán közepe. 8. Olasz város. 9. Italos. 10. A királyi szék. 12. Egyik oldal. 16. Erkel operájának „bánja”. 17. Olasz szép hímnemben. 20. Ösvény. 22. Emília becézve. 25. Földet forgat. 27. Duplán cukorka. 30. Állati lak. 33...-fere. 35. Ezen a helyen. 36. Bírói határozattal kötelez. 38. Kukucskál. 39. Összekeveredett méz. 40. Oroszlán név. 41. Magyar bank. 42. Olivér becézve. 44. Igekötő. 45. Video „kölcsonzó”.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11					12				
13						14			
15				16		17		18	
19		20		21			22		23
24			25			26			27
28			29		30				31
32		33			34			35	36
		37	38	39		40	41		42
43	44				45				
								46	

A januári szám rejtvényének helyes megfejtése: „...kérjed, amire gyöngé vagy.”

**Aranyvárosról álmodom,
ahol az isteni kidomborodik,
ragyogva, fényesen,
az emberi pedig a háttérrel adja,
árnyékba szorul,
hogy jobban előtűnjék ez a ragyogás.**

Chiara Lubich